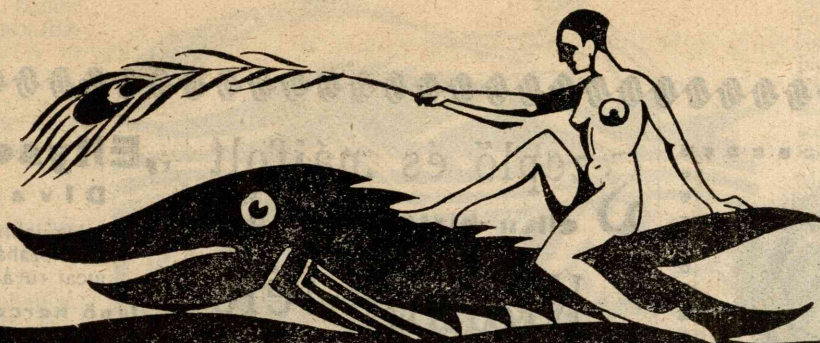
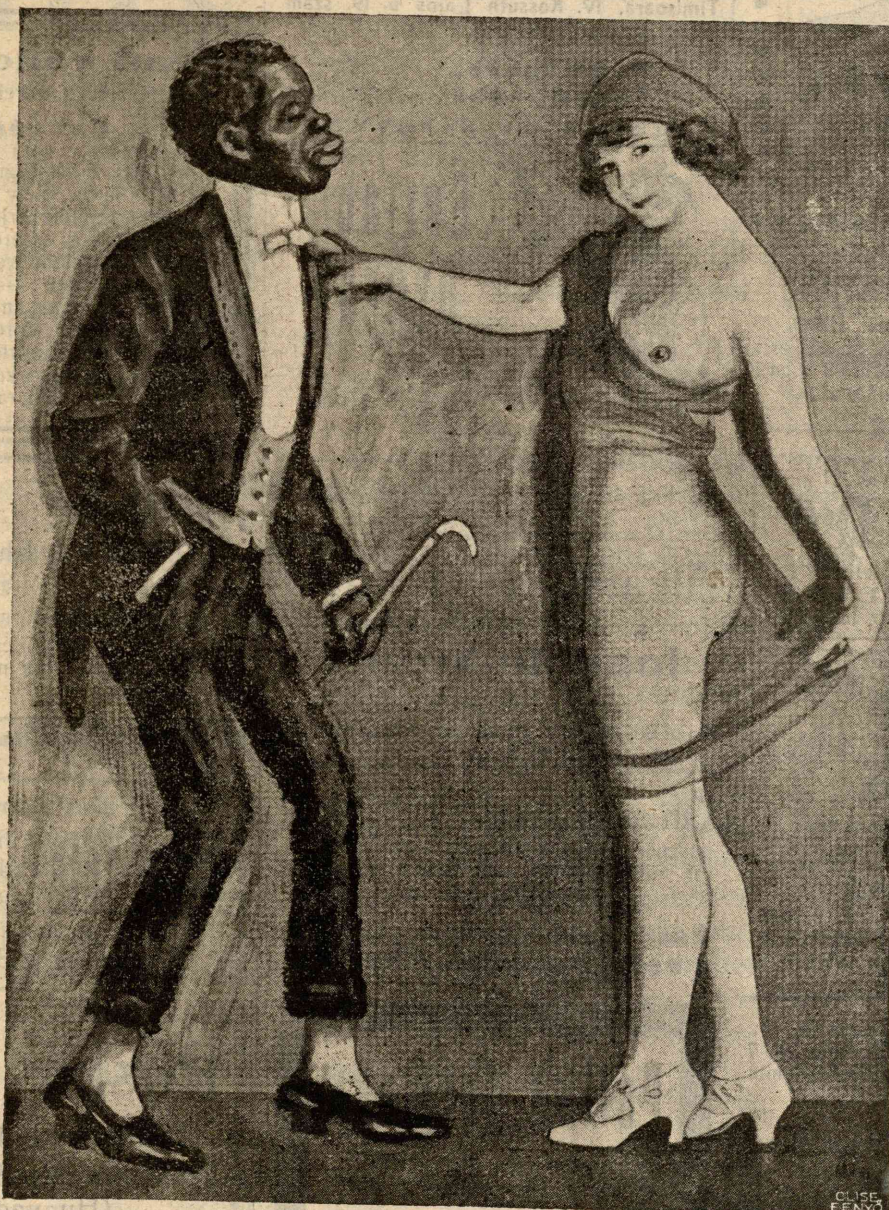

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Meghatározás

- Mondja Mister Tom, mi tetszik magának rajtam?
— Én.

— Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza —

Kohl András

hölgyfodrászati term. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárati Lönovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr.

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris uca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal! —

RADIN

poloskairtószer minden üzletben és a vállalatnál kapható: WEISZ II. Páva uca 15 Du chnitz ház (35)

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara II. kerület Széna-tér 8 Férfi és. női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintéz.

„COVAY”

Timisoara, II.,
Háromkir-u. 7
mérték után készít férfifehérműt
garancia mellett.

Hozott any-got is vállal.

38.

Franzen és Brada

bádogos és vízvezeték szerelők
Timisoara III., Stefánia u. 2.
Vállalnak minden szakbavágó munkát,
szolid árak mellett javítások soron kívül.

22

Szeplő és májfolt ellen biztos hatású a

KELLER-féle

szeplő-kenőcs és szeplő-viz.
Kapható egyedül a készítőnél:
Keller István, Vörös kereszt
gyógyszerlár, Temesvár, III.
Holló és Hunyadi ut sarkán.

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

38

kaucsuk és aranyban!

Gutjahn György

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőmefestés, chemi
vegytisztító intézet, külföldesesség
ágytoll tisztításban (régitoll felhas-
sitése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerész-nél

Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bengasse)

Ön szép lesz

ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesztet stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tár-
ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Szolongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett!

28-7

„Ellysee”

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szolid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz.

38

Menrath József

férfi divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a.

38

Jean vallomásai

— A leszbikus szerelem könyve —

Butyán Vilos

Szerzőnek érdekfeszítő, most meg-
jelni könyve, mely egyszerű sza-
vakkal, őszintén tárja fel a sokat
vitatott lesbosi szerelem anyagát,
érdekes cselekményekkel, fordula-
tos jelenetekkel. — Manpában,
művészi kiállítástan ára 30 lei,
15 pengő, 90 c. korona, 150 d nár
és a szükséges portó. — A könyv-
ről 100 példány készült, könyv-
gyűjtők és műbarátok számára.

„Alice”

női és férfi fehérműszalon

TIMIȘOARA,

Gyárvaros, Három Király uca 4. sz.

Vállal mindennemű női és férfi fehérműtiek
készítését, szolid árak mellett. Tegyen egy
próbarendelést!

40

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliomtej-krém

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos

Timisoara III. Bul. Carol 68

(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legolcsóbb
kivitelben

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámlító és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)
Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láncra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár. Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Kitty

— Eredeti kézirat —

A kávéház legféltreesebb zugában ültek, a színes lam-
pionokkal körülaggatott japán
sarokban, hová csak nagy-
ritkán hatolt be a jazz gro-
teszk hangzavara. Julián egy-
kedvűen nézett szembe a ki-
pirult arcú lánnyal. Csodál-
kozva állapította meg, hogy
ez a nő, aki még az imént a
vérében égett, ez a nő, akit
sohasem tudott más nő pó-
tolni számára, mióta csak
megismerte a csókjai ízét,
most, hogy végre ilt szemben
ül vele, csaknem hidegen
hagyja.

— Külsőleg ugyancsak
megváltoztál, Kitty — mon-
ta, csak hogy megtörje az im-
már kinos csendet. — Ki-
váncsi vagyok, hogy belső-
leg is megváltoztál-e. Emlék-
szel még azokra a nagyszerű
ideákra, melyekkel akkoriban
robbanásig telítve voltál?
Hányszor jelentetted ki an-
nak idején, hogy inkább meg-
hálnál, semmint egy olyan
férfi csókját eltűröd, akit nem
szeretsz szenvedélyesen. Igaz,
hogy engem mégis faképnél
hagytál, bár a látszat szerint
ugyancsak szerettél.

— Azt hittem, hogy nem
szeretsz. De lehet, hogy csak
büszke voltál mutalni, hogy
szeretsz. Látod, ez nem való
nekem, mert én mindig érezni,
tudni akarom, hogy szeret-
nek, különben elhidegülök.
Csak konzekvens voltam, mi-
kor elhagytalak, Julián. El-
hagytalak, mikor már nem
tudtalak szeretni.

— És továbbra is ilyen hű
maradtál az elveidhez?

— Mindig.

— Na és kik voltak az
utódaim?

— Miért beszélsz többes-
számban?! — méltatlanko-
dott Kitty. — Utánad a ked-
ves barátodat, azt a hülye
sportidiotát szerettem. Igen...
akkoriban teljesen elmerül-
tem érzelmeim árában s a
világ megszűnt létezni szá-
momra. Oh... a fiu ugyan-
csak jól tudott ölelni! De az
a tulságos nagy szerelem,
melyet uton utfélen tanusított
irántam, végre is unalmassá
vált számomra. Az ember
mégsem szabad, hogy mu-
tassa ennyire. Nem, ez nem
volt nekem való.

Ezután elkövetkezett életem
legjelentősebb napja, az a
nap, mikor először látogattam
meg a szobrászt. Vadul dob-
tam magam a szenvedély
tüzébe: szeretője, modellje,

barátja, védőangyala voltam
egy személyben. Azt hiszem,
hogy ez a férfi volt életem
egyetlen, igazi szerelme. Pe-
dig szőke volt, képzeld: sző-
ke, holott én mindig azt han-
goztattam, hogy egy férfinak
semmiesetre sem szabad sző-
kének lennie. Szőke volt és
jószívű: egy dán. Hű volt,
mint egy kutya és érzékeny
lelkületű. Az a nagy tűz, ami
benne égett, engem is lángra
lobbantott. Minden más férfi
meghalt a számomra. Éppen
emiatt utasítottam vissza egy
idősebb gróf házassági aján-
latát.

— Amit különben feltét-
lenül elfogadtál volna, ha
történetesen nem szereted a
szobrászt ugyanakkor.

— Soha! — kiáltotta Kit-
ty. — Soha! Egyetlen kéz-
csókot se szerelem nélkül.
Sőt maga a szobrász is fel-
ajánlotta nekem a nevét. Ez
azután végkép kijozanitott.
Szakitottam vele.

— Egyszer, ha jól emlék-
szem, egy olaszos kinézésű
elegáns férfivel láttalak együtt.

— Ez Fernando volt...
avagy doktor Elz is lehetett.
Ez volt az egyetlen, aki az
én nagy szerelmemre valóban
méltónak bizonyult.

— Ki? Fernando vagy a
doktor?

— Ugyan kérlek, mindig megzavarsz evvel a sok kérdezősködéssel. Hát persze, hogy a doktor Elz... vagy Őlnak hívták? Mindegy. Mindenesetre ő volt az a férfi, akiért minden áldozatra képes lettem volna. Érted? Minden áldozatra. Ezt az embert sohasem fogom elfelejteni. Ő maga volt a megismerés jósága.

Sajnos borzasztóan féltékenykedett a Klinger-Quartet kis csellistájára. Természetesen minden alap nélkül. Nem is bírtam tovább kitartani mellette. Az a nagy jósága is idegesített már a végén.

— És aztán mi történt, Kitty?

— Azután egy nagy szerelem rabja lettem. Mintha lángok törtek volna elő belőlem. Hogy mit éreztem ez iránt az ember iránt, Julián! Már mint a csellista iránt. Még talán emlékszel arra a tulajdonságomra, hogy a zenéi hatásokkal szemben mindig védtelenül állottam. És még hozzá a cselló, mely maga a zengő lélek... Ez volt életem legragyogóbb időszak.

— Mig egy napon... — biztatta Julián.

— Mig egy napon azt találta mondani, hogy ez az egész csupán egy dicsőséges epizódja az életének. Erre azután faképnél is hagytam. Másnap a véletlen ismét összehozott a dán szobrasszal. Most jut eszembe: Heraldnak hívták. Tulajdonképpen őt szerettem a legjobban valamennyiük közül. De ilyesmire már nem vagyok kapható. Aminek egyszer már vége volt, annak vége. Egy kihűlt szerelmet ismét felmelegíteni? Soha. Oh, én tudok uralkodni magamon...

— Hogy mint vagy külön-

ben, Julián? Még mindig ott laksz abban a romantikus műteremben fenn a tetők alatt? Oh, hányszor gondoltam arra a csendes, hangulatjel kis fészekre, hol az ember oly nagyszerűen megbújhat az élet nyilai előtt. Te vagy és mindig is te voltál az egyetlen, aki engem meg tudott érteni. Te vagy az egyetlen, akivel barátságot lehet kötni anélkül, hogy mindjárt... De azért szeretnélek még egyszer alaposan összecsókolni. Mindenki bencsalódtam. Mindig az ideáért rajongtam: csak valódi szerelmet vagy semmit! Semmi pénz, cím, hatalom, hírnév — semmi, csak szerelem. És ezért kellett minden-

kitől elválnom, Julián.

Most egészen ellágyult Kitty. Megfogta Julián kezét, megsimogatta és megcsókolta.

— Holnap este eljövök hozzád. Még sok mindent el kell meséljek neked.

— És most kivel vagy elfoglalva? — kérdezte hirtelen Julián.

— Most komoly foglalkozásom van.

— Foglalkozás...

— Egy özvegy főkonzulnak vagyok a gouvernántja.

— És persze minden képességedet a gyermekek nevelésére szenteled.

— Oh... nem, hisz gyermekei nincsenek.

„Cyrano“

Elcserélt szobaszámok.

Eredeti kézirat. — Irta: Csöppike

A kártyaszobában egy némettel és egy monoklis ural. akiknek a nevét sem tudtam, hajnalig kártyáztam. Veszítettem egy keveset, de azért vidáman és elégedetten ballagtam fel a lépcsőkön. Könnyűnek éreztem magam, alkalmatlan gondolatok nem gyötörtek, hal-kan füttyörészttem és észre sem vettem, hogy már túlhaladtam a második emeleten és a harmadikon álltam egy ajtó előtt, amelyről azt gondoltam, hogy az én szobám. A szálloda emeletei teljesen egyformán voltak és így történt, hogy szórakozottan benyitottam egy idegen szobába. Már a villany csavarján volt a kezem, amikor megszólalt egy suttogó női hang:

— Are you? Te vagy az?

— Jes! — buggant ki önkéntelenül a torkomon. Észrevettem, hogy rossz helyen járok, vissza akartam fordulni, de egy puha kéz megragadott és magához vonzott. Illatfelhő csapott meg és éreztem, hogy egy ágyon ülök s két forró női kar ölel át és valaki a fülembe suttog:

— Komme here!

Egy rövid pillanatig zavarban voltam. Szerettem volna felugrani és kirohanni, de a két kar mindig szorosabban fűződött a nyakam köré, a teste mind szorosabban tapadt hozzám és mindig forróbb lett a szemrehányó suttogás. Hirtelen határozottam. Lehajoltam és hosszan, forrón megcsókoltam az ismeretlen hölgy száját.

Az ördögbe is, legalább a nevét tudnám! Gondoltam magamban.

A csók izzó volt és sokáig tartott. Mind a kettőnknek elakadt a lélekzete. A vér bolondul száguldozott az ereinkben és egyre szenvedélyesebb lett a suttogó hang:

— Oh, my love!

— My dear! — sugtam és újra meg újra föléje hajoltam és csókoltam a száját vadul és lázasan, hogy ne beszélhessen és ne kérdezzen olyasvalamit, amire nem tudnék válaszolni. Mert az angol tudományom alig terjedt túl ezen a pár szerelmes szón s a tudás hiányát most szenvedélyességgel kellett pótolni.

A szájam lassan lecsuszott az illatos és puha vállakra, majd a keblét kezdtem csókolgatni. A nő

ruganyos teste kéjesen összeborzongott a csók alatt, odaszoritotta fejét a mellemhez és forró és mámoros, de előttem érthetetlen szavakat sugdosott a fülembe. S engem elbódított ez a suttogás és hirtelen letéptem a takarót a nőről, aki már egész testével hozzám simult és alig hallhatóan gügyögte:

— My love! My love!

— My love! — sugtam vissza most már remegve és mohó vágygallyal harapdáltuk egymás száját. Aztán hirtelen átkaroltam a nőt és magamhoz szoritottam.

Fáradtan, kielégülten nyultunk el egymás mellett az ágyon. A nő szagatott pihegése lassan lecsendesedett és gyengéd és enyhe szeretettel csókolgatta az arcomat, aki most már némi félelemmel vártam a fejleményeket.

— Hogy fogok én innen repülni! — nevettem magamban. De amikor a nő beszélni kezdett valami autótúráról és egy ismeretlen női nevet is emlegetett, halálra felsóhajtottam:

— Sátán segíts!

S egyszerre egy villanysavarkattogása hallatszott a másik szobából s az ajtó nyílásán halvány fénysugár erőltetkedett a szobába. Új szeretőm ijedten suttogta:

— My mother! Go on! — Az anyám! Menj!

Felugrottam, még egyszer magamhoz öleltem a nőt és kisorrantam az ajtón. Az üres folyosón megkönnyebbülten lélekzeltem föl. Összeborzolt hajamat hátra simítottam és kényelmes léptekkel indultam a lépcső felé, majd hirtelen eszembe jutott valami és visszafordultam. Megnéztem az ajtó felett feketélő számot. A 210. volt.

Lementem a portáshoz és megkérdeztem, ki lakik a 210-es szobában. A portás egy nagy könyvből lapozott:

— Két szoba. Mrs. Courtray lakik ott és a két leánya, miss Dolly és miss Mary.

— Köszönöm.

Fütyürészve mentem fel a lépcsőn.

— Bolond história! — gondoltam nevetve magamban. — Miss Dolly Courtray, vagy miss Mary Courtray a szeretőm, de nem tudom, hogy melyik! Ő pedig egyáltalában nem gondolja, hogy a karjaimban volt.

Emlékeztem a két leányra, az étteremben gyakran láttam őket. Az

egyik huszonkétéves lehetett, hideg és büszke szépség, nagy fekete szemekkel és kissé szomorú szájjal. A kisebbik kacér, csacska teremtés volt, aki már az első nap heves pillantásokkal kezdett ostromolni. De én olyan szemtelen mosollyal feleltem a kisleány pillantásaira, hogy azóta, akárhol találkozunk, mindig durcásan elfordítja a fejét.

— Melyik lehetett? — töprengtem. — És vajon kit helyettesítettem? — Ó látod, te szerelmes ifju, észre sem vette az imádott hölgy, hogy nem te tartod a karjaidban!

Egy csepp lelkiismeretfurdalást sem éreztem, boldog és jókedvű voltam és kielégülten nyújtóztam ki az ágyamban:

— Good night, miss Dolly! Good night, Miss Mary?

Győry Endre regénye,

mely hónapokon keresztül volt hirdelve lapunk hasábjain megjelent és mindenütt kapható.

A kapu előtt

olyan páratlan regény, aminőt igen ritka esetben szoktak a mai időkben nyilvános terjesztésre hozni.

Kedvezményes áron
lapunk rendes vevői 40 lei,
16 dinárért, 8 c. koronáért,
2 pengőért, 2 és fél silling,
1 és fél márkáért mindazon
a helyeken megvehetik, ahol
a lap rendes heti példányszáma
it szokták megvásárolni.

"COVAY"

Timișoara, II., Háromkir.-u. 7

mérték után készít férfitruhák
garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal. 38.

A divatférfiak sokat adnak a divatos ruhákra!

SZITKAY

Timișoara, Belváros,
Jenőherceg-ucca 18. sz.

alkalmat nyújt mindenkinek, hogy ruhái kifogástalan szabásban és minőségben készüljenek. — Eredeti angol szövetek nagy választékban, olcsó, raktári áron.

A segítség.

Egy egészen öreg urnak
Jobbik esze totál elment,
Oltár elé esküvőre
Egész fiatal nővel ment,
Ötven év szép kis különbség,
De nem öregek a vénék,
S ilyen apró történetké,
Az életben megtörténnek,
Megtörténnek.

Sokkal nagyobb baj, hogy erre,
Elmultával az időnek,
Amelg ilyenkor szokásos,
Kis babája lett a nőnek.
És az öreg ur, a vén férj
Borzasztóan örült ennek,
Bár joggal látszott e gyermek
Teljesen hihetetlennek.

Dicsekedett jobbra-balra,
Ugy viselte magát, mint a
Férfiasság lovas-szobra.
S feljött egy öreg barátja,
S így szólt, nézvé a kis sarjat:
Szép művecske, de a szerzőt
Kikutatni ne akarjad,
Ne akarjad.

S szólt az öreg ur, de kérlek!
Volt olyan eset akárhány,
Hogy az erősfogu farkast
Megette a gyöngö bárány.
És felelt rá a barátja:
Ilyen esetek lehettek,
De csak úgy lehettek, hogyha
A báránynak segítettek.
Segítették.

H. J.

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly
szép arcbőröd?
— A Madonna krém-től?
— Hol vetted?
— Az új belvárosi Madonna
gyógyszertárban, szemben a Műhöz
virágüzlettel.

A BOSSZU

Írta: Huszár Sándor. (Sombor).

— Eredeti kézirat —

János kishivatalnok volt a miniszteriumban. Mikor a hivatalos óra után hazafelé igyekezve végigsétált a nagy körúton, a robot utáni pihenés elégedett örömeivel szivta magába az alkonyodás friss, zsiros levegőjét. Kényelmesen balagva haladt az uton s ha egy-egy kirakat fénye felkeltette érdeklődését, nem mulasztotta el, hogy meg ne álljon előtte. Így állt meg egy cukorkaüzlet kirakata előtt is. A finom bombonok és a csokoládé-fajták csalogató incselkedéssel mosolyogtak felé, s a cukorkák kacintásának nem tudván ellent állni, a cukorkaüzletbe lépett.

— Kérek 15 dekát ebből a cukorkából — szólta a pult mögött álló fehér ruhába öltözött leánykához s tintás ujjával az egyik üvegdobozban levő mogyoró nagyságú csokoládéra mutatott.

Mikor kilépett az üzlet ajtaján, boldog örömmel gondolt arra a kacagó zsvajra, amellyel otthon kis fiacskája cukros érkezését fogja üdvözölni. És megindult a körút egyik mellékúccája felé, ahol a lakása volt.

János hat év előtt házasodott meg. Egy — a vidékről fővárosba szakadt — kisiparos leányát vette feleségül, kinek akkor mód felett imponált, hogy miniszteriumi díjnoknak lehet felesége. A fővárosban a falusi leányka hamar kicsiszolódott, s beleilleszkedve a fővárosi élet zajos gondtalanságába, tipikus fővárosi asszony lett belőle. Házaságuknak első évében kisfiuk született s ez a kisfiu volt János szemefénye. Feleségét is rajongással szerette és ennek a csendes, boldog családi tűzhelynek nyugtot adó révében élte életét. Hónap eleji szórakozásuk színházlátogatásokból állott, s a hónap vége felé — midőn már fogytán volt a pénz — megelégedtek azokkal a kis pletykás szórakozásokkal, melyeket a vacsora utáni baráti, családi összejövetelek nyújtottak.

Most is — hónap eleje lévén — János két színházjeggyel igyekezett hazafelé, s már örült annak a boldog hangulatnak, melyet az elkövetkezendő színházi est forró hangulata fog elültetni bennük.

Fütyülészve, vigan haladt fel a lépcsőházban és csak a lakásuk

ajtaja előtt hallgatott el a fütyt szava, mert jókedvének bolondos ötletében észrevétlenül akarta meglepni a feleségét.

Belépett a nesztelenül nyíló ajtón s a hálószoba felé indult, ahol a feleségét sejtette. Keze már a hálószoba kilincsén volt, amikor a szobából feleségének csiklandós kacagása hangzott, melyet egy férfihang orgonázó barionja kísért.

— Vajjon ki lehet itt? — gondolta János és a kulcslyukhoz hajolt. Agyában még ekkor is vig, pajkos gondolatok játszadoztak.

— Megijesztem őket — gondolta s előre is mosolygott feleségének ijedi sikoltozásán, mit tréfája fog szólni. És benézett a kulcslyukon. Felesége a diványon ült és mellette egy férfi. A férfi átölelte a nőt s a fölébe sugott valamit, ezen kacagtak ismét. Mikor kacagásuk elült, a férfi hirtelen mozdulattal a nőre borult és hosszas ölelésben csókolt az égő női szájba. Az asszony önfeledten hullott el az ölelésben és kéjes, borzongó remegéssel vonaglott meg a férfi karjainak szoros abroncsaiban.

János megdöbbenve emelkedett fel. Szeméből nehéz könnyecsek gördültek végig. Ismét a kulcslyukhoz hajolt, de tekintete előtt összefolyt a férfi és a nő meztelen combja. Az ajtóféához támaszkodott s az ajtó küszöbére csurrant tragédiás életét nézte, amint úgy, önmarcangoló fájdalommal vonaglott a könnyeiben. — „Megcsalt” — gondolta s a gondolatot számtalanszor megismételve botorkált le az éccakába boruló utcára. Torkát sirás fojtogatta s kétségbeesett tanácstalansággal botorkált az utcán.

— „Elválok a hűtlentől” — gondolta, de ezt a gondolatot is eldobta magától, mert a kisfia jutott eszébe, ki így anya nélkül maradna. — „Bele kell nyugodnom a változhatatlanba” — gondolta s tovább elmélkedett. — „Lehet, hogy nem ma csalt meg először, de a mai napig nem tudtam róla, s boldog voltam. Tehát úgy cselekszem, mintha eddig és ezután sem tudnék semmit”.

A gondolat ellen férfi-énje lázadott, ám életkörülményei arra kényszerítették, hogy a történetekre fagyolt veve megnyugodjon. Szívében a váltakozó érzelmek hullámai egymást öntötték el, s bár nem szokott szesszel élni, egy kedélyes arcú vendéglőbe tért, hogy torkába gyülemelő könnyeit egy pohár borral mossa le.

János rendetlenül ivott, s midőn

a szemeire málör üvegesedett, fizetett és eltávozott. Tántorogva ment az ucca éccakájában. Vére szesztől hevült, s úgy érezte, hogy felesége hűtlenségét nem hagyhatja bosszulatlanul. — „Bosszut kell állnom!” — azután a gondolat szavakba szökött.

— Bosszut fogok állni!

Kábult agyában bosszuterveket főzött, s míg fantasztikusabbnál fantasztikusabb ötletek verekedtek benne, egy sarkilány szólította meg:

— Szép ember... jöjjön hozzám jól fogja érezni magát...

János végignézett az uccalányon és tovább haladt. Azután hirtelen egy eszméje támadt.

— Ha ő megcsalt, én is megcsalom őt! — dörmögte a léptei elé és magához intette a cédát.

— Gyerünk, — mondotta kurtán és megindult a karjába kapaszkodó lánnyal.

Egy kétes hírű ucca egyik vén kinézésű bérházába mentek, ott volt a lány lakása.

— Lépj be drágám — mondotta a lány és a szobájába tuszkolta.

A szobában lila selyempapírból készített lámpaernyővel tompított diszkrét fényű villanylámpa égett. János a pamlagra ült és elnézte a lányt, amint az izgatott, gyors mozdulatokkal bontotta meg a ruháját.

— Az inget is levessem, drágám? — kérdezte a lány.

János kezének egy intésével válaszolt s a következő pillanatban a lány meztelenül kuporodott mellé. Halk, kuncogó kacagással csiklandozta a férfit, kinek remegő ujjai tapogató mozdulatokkal kusztak végig már csak félig duzzadt keblén és feszülő, kerek combjain. János magához ölelte a lányt, vére tűzbe borult, s vad erővel szoritotta testéhez a forró, málör és kéjt ígérő leánytestet.

— Oltsd el a villanyt... — sutogta.

S rájuk borult a szoba ájulatba kábult csendjének szordinós muzsikája...

*

Lassu léptekkel igyekezett hazafelé. Lépéseinek egyenletes és egyhangu kopogásaiban valami diadalmos elégtételféle érzés örült.

— Megcsalt, én is megcsaltam őt! Megbosszultam magamat!

A szavak csendes mormogással surrantak ki a száján, s megelégedetten szopogatta a kisfiának vásárolt csokoládécukorkákat.

Galambos Erzsike

Irta: **KI. R.** — Eredeti kézirat —

A kis folyó balpartját aranyossárga lombu, sűrű bokrok övezték. A bokrok alján két fiu horgászott. Hallgatagon bámulgatták a víz fodrait, amelyeken kacagó napsugarak táncoltak. Mihók Miska szép, arany-szőke, kis dundi fiu volt, míg Lakatos Ferkó sovány és fekete le-gényke.

Az átellenes parton meztelen ka-tonák szaladgáltak a ropogó kavi-cson, a zöld fűvön, nem törődve azzal, hogy az arramenő iskoláslá-nyok fülig vörösödve szemlélik a nekik szokatlan férfitestek mezte-len szépségeit.

Ferkó felfelé figyelt a partmenti ösvényen. A távolban egy rövid, fe-hér szoknyácska villant meg a ma-gasan álló nap borsugarában. He-vesen oldalba bökte Miskát, aki kér-dően ránézett.

— Te, nézd csak, amott jön Ga-lambos Erzsike. Menjünk elébe és figyelmeztessük, hogy ne jöjjön ideig, mert a katonák fürdenek.

— Na és aztán? — kérdezte fleg-matikusan Miska és nyugodtan to-vább horgászott.

— Erzsike még kislány és nem kell neki ilyesmit látnia, szólott vörös képpel Ferkó.

Miska hegyes pillantásával szinte átdöfte a barátját, mintha belsejébe akarna hatolni.

— És mi van abban, ha látja őket? Azt hiszed, meg fog a sze-meinek ártani?

És ezzel hidegvérűen kikotorászta kabátja zsebéből a cigarettatárcáját, rágyújtott és megkinálta a pajtását is.

Mindketten versenyt füstöltek.

Erzsike akkor már közvetlen kö-zelükbe ért és nem tudta, hová néz-zen zavarában, ahogy észrevette a meztelen katonákat.

Feltűnően bájos, rövidszoknyás teremtmény volt Galambos Erzsike. Két barna szeme sováran nézett a világ-ba, a két fiut még nem vette észre.

Ferkó a lány barna szemöldökeit, hosszú selymes pilláit csodálta. Er-zsike végtelenül bájos arcvonásai lágyan mosolyogtak, szemei barátsá-gosan, melegen fénylettek.

— De jó volna átölelni! — sug-ta Miska és kibújt a bokrokból, nyo-

mában Ferkó. Hangosan üdvözölték a lányt. Erzsike kedves, csicsergő, selypítő hangon kérdezte:

— Mit csináltok itt, fiuk?

— Horgászunk! — szólott nyu-godtan Miska. — És fürdeni fo-gunk Te is velünk fürödhetsz.

— Nincs nálam az uszódresszem, kacagott Galambos Erzsike.

— Nem baj! — szólott Ferkó. A vér a fejébe szállt, ahogy meztelenül elképzelte a kislányt.

— Azokon sincs ruha odaát. Mez-telenül fogunk fürödni. — ajánlotta kaján, impertinens mosollyal Miska.

— Az persze tetszene nektek, fi-uknak. De abból nem lesz semmi!

— kacagott jóízűen a kis betyár.

— Fürödjetek csak egyedül mez-telenül.

A két fiu körül sebesen forgott minden, mint egy propeller. A bar-na, borzas lányhajból sulyos érzéki illat csapta meg acukat. Alig teltek be a bámulnivaló apró, piros szájjal, a pikáns állal, a fitos orrocskával, a merész szemöldökkel, meg a nagy, szemeivel.

Aztán mindenfélre gondoltak, amiről nem beszélhettek. Hogy mily szép lenne a fák árnyékában, a ma-gas fűben meztelenül henteregni.

Eltűntek a bokrok között s a mély csöndben csak a sárguló levelek zörögtek a lábuk alatt. Ez a csönd ünnepélyes volt és zsibbasztó misz-tériuma megremegtette a fiatalokat.

Mindhárman komolyak voltak. Ké-sőbb aztán Erzsike ugrándozni kez-dett, mint egy kecskegida, belemá-szott minden bokorba, keblei-almák-ként duzzadtak elő a vékony bluz alatt, teste olyan karcsu volt a ruha alatt, mint az őzikéé, combjai plasztikusan léptek elő a térdenfélüli szoknya redői közül, ülepének vo-nala lázítóan vészett a csipő kontur-jaiba.

A buja fü valósággal hívogatott a heveredésre és a szerelemre. A tölgy-fákon iszallag és örökzöld kuszott. A katonák már elmentek, a végtelen csöndet csak itt ott zavarta meg egy-egy madárka csicsergése, a szellő a falevelekkel játszadozott.

Ferkó hirtelen átfogta Erzsikét, egybeforrt az ajkuk s aombok há-lófülkévé hajoltak össze a fejük fe-llett.

A szőke fiu hagyta őket és nézte,

hogy ölelkeznek. Figyelte az elröp-penő sóhajokat, melyek gyönyör-öktől terhesen száltak. Rózsákból font korbácsok az ő vágyait is fel-ostorozták.

II.

Ferkó átölelte, becézgette, csókol-gatta a kidomboruló karcsúságait a ruhán át. A fölvetett szoknya feltár-ta Erzsike bájait. Enyelegni kezdtek. A fűvön szorongtak mind a ketten, teljesen egymáshoz simulva.

Ferkó az ölébe vonta Erzsikét és szenvedélyesen megölelte. Az ajká-val ajkát kereste, de eleinte haszta-lanul. Végre sikerült elérnie s való-sággal fojtogatta csókjaival a még mindig berzenkedő kisleányt.

Erzsike ellentállása végre is le volt győzve, átengedte magát a szen-vedélyes ölelésnek. A forró csókok özöne hullott rá. A fiu hosszú, sze-relemittas csókkal szinte magába szivta szerelmesének ajkait, ezzel, meg a pillantásaival oly mámorossá tette, hogy teljesen elvesztette öntu-datát, már azt se tudta, hol van és mi történik vele. Néha néha azért még ellenkezett.

— Erresszél el... erresszél el...

Ugyanakkor azonban akaratán ki-vül is szorosabban ölelte magához Ferkót és szemeinek ragyogása el-árulta, hogy átengedi magát a be-következendő eseményeknek.

Keblecskéje hullámozott s a vágy valósággal fojtogatta.

A fizikai lét, az erkölcsi érzék s az értelem, mind beleolvadtak a ki-váncsiság által kiéleződött isteni percek ölelésébe, amikor az ember sem-mi más vágyat nem érez, mint be-olvadni a másik testbe, eggyé lenni vele, teljesen egybefonódva a vágyak ezerszálú indáival.

Reszkető, forró jobb kezével fel-nyitotta Erzsike ruháját a csomó-kat, kapcsokat, kigombolta a gom-bokat, levette az inget s lecsusztatta róla az összes szoknyákat. Erzsike teljesen tehetetlenül feküdt Ferkó karjában.

Mialatt a fiu másik karjával ruhái-nak leszedésével foglalkozott, bal karja szorosan ölelte magához s fé-lig lehunyt pillái alól a legőszintébb imádattal pillantott rá, ami képtelen-né tette mindennemű ellenállásra.

Végre lecsusztott róla minden ruha s az illatos habtömegből hófehér szilfdiként emelkedett ki pompás alakja, haja lebomlott és hullámai a csipőjét verték, Ferkó áhitattal csó-kolgatta rózsaszínű lábacskaikat.

Ekkor a másik fiu is közelebb

csuszott. Ferkó rekedten ráfordult.

— Várj... majd aztán... te is... engedj...

Erzsike szemérme még most sem mozdult. Védekezés nélkül engedte át magát, a szűz tudatlanságával. Teljes leplezetlenségében mutatkozott Erzsike pompás aktja.

Barna fejét két karjára támasztotta, keblei kék erekkel átszőtt rózsaszín szirmok gyanánt rezegtek, míg combjait szemérmesen fonta össze.

De lassan széttáruultak.

Mikor aztán ismét valóságra ébredt Erzsike, a szemérme is visszatért és valóságos rémülettel telt el arra a gondolatra, hogy talán nem tetszett szerelmesének.

Teljes hosszában hozzásimult, egész közlőről suttogott a fülébe s úgy könyörgött neki, hogy szeresse, hogy csak őt és mindig csak őt szeresse.

Ekkor azonban Miska fogta körül. Ujabb, még az elsőnél is forróbb ölekezés következett. Erzsike vágyakiól reszketve vetette magát a karjaiba, összes érzékei fel voltak gerjedve. Ujabb szerelmesének forrósága elkábította, bűnös kívánságokat ébresztett fel szívében, tekintetétől megzavarodott s a csókjától megreszketett, mint valami forró harapástól, összes izmai feszültek, mint valami eol-hárfa hurjai a vihar szeleiben.

Ajkuk egybeforrt, egy végtelen csókba olvadt össze, amely csak pillanatokra szünetelt, hogy egy egy értelmetlen szótagnak adjon helyet, egy szótagnak, melyet ugyan közönséges nyelvre lefordítani nem lehet, de amely kétségenkívül a menyébi nyelvjárás lehet. Kimondhatatlan örömből és kifürkészhetetlen gyönyörbe merültek. Gondolataik épp úgy összefonódtak, mint a testük, határtalanul szerették egymást, szinte a kimerülésig, utolsó csópp erejükig. Még föl sem ocsudtak az egyik mármorból, mikor máris újabb érzéki ségre izgatott az ajkuk.

Erzsike hajlékony, odaadó, alázatos volt, a fiú valóságos mohósággal vetette magát kedvese ajkára s valósággal szétmorzsolta a csókjával...

III.

Mindhárman felöltözködtek. Ferkó azzal foglalkozott, hogy a lecsüngő fűzfágakra száraikat kapkodta a magasból. A fenyőfák haikán susogtak...

GYEREKEK

Irta: „OREST.” — Eredeti kézirat —

I.

Berta óvatosan, gyöngéd kézzel emelte fel combjait a hófehér, apró matrózzuhácskáját és tétován lépegetett a sáros gyaloguton. A felémelt szoknya alól kimosolygott a a fenekéhez feszülő bugyi, meg a csöpp harisnyakötő. A gyalogut pocolyájában úgy festett, mint egy lengő, hajladozó, szárnyait verdeső pillangó.

Hopp! — már átjutott a sártergelen, egy nagy lépés és tul lesz minden veszedelmen.

Az egyik kerítés mögül egy csinos, izmos fiú alakja jelent meg.

A lány riadtan nézett az új veszedelem felé s ebben a pillanatban zsupsz! — belépett egy vízzel telt, nagy pocolyába.

— Juji!

Felsikoltott. A sáros víz erős sugarakban fröccsent szét s egy pillanat alatt csunya sárfoltokkal volt tele a hófehér bugyi, a husszintű harisnya, minden, de minden.

Pityergő arccal, tágranyilt, ijedt tekintettel nézte a szegény áldozat a rémes pusztulást. A szoknyát, a néhai fehérségű, gyönyörű szoknyát, amelyről csöpögött a sár, még mindig szorosan fogta a kezében, a szájszögletei azonban lefelé görbültek, a gyermekesen fitos orra is szipogott s csupán annak a másik veszedelemnek, a fiúnak közelléte okozta, hogy sírva nem fakadt.

A fiú majd elnyelte tekintetével a lányt.

Aztán egy ugrással átvettette ruganyos testét a kerítésen és oda nyújtotta kezét a lánynak:

— Támaszkodjál rám, majd kiemellek ebből az oceánból!

Bertának még annyi ideje sem volt, hogy valami ellen tiltakozzék s már úgy érezte, mintha erős forgószél kapná meg, amely könnyű pehelyként emeli a levegőbe fiatal testét, s aztán a fiú karjaiban vonaglott és a fiú kétszer-háromszor megcsókolta piros ajkán, aztán ledőltek a gyöpös utszélére, a kerítés mellé.

— Gács Bandi vagyok!

Ezeket mondta a fiú és meghajolt. Ez olyan volt, mint valami bemutatkozás. A lány zavartan és még mindig lebiggyesztett ajakkal suttogta:

— Én... Berta!

Aztán vérpiros arccal, elfult lélegzettel, szégyenkezve a buta bemutatkozás miatt tette hozzá:

— Szapáry Berta!

Aztán hogy-hogynem, újra összeölekezett a két gyerek. Bandi biborajkai sietve kusztak fel a kislány csipőjén, forró sejtelmes tűz églette tagjaikat, szájuk forrón egymásra szivódott Permetező, kéjes simogatással, idegen méreg, vértbizsergető új erejével habzsolták egymás fehér lelkét. Berta mámort igérő, meleg teste a fiúhoz feszült. Bandi a fülébe sugott félig már sejtett titkokat és haikán becézte, körülcsókolta szűzi két keblecskáját. Lankasztó fátoly borult a lány szeméire és erőlen omlott a füre. A fiú égve lefeküdt hozzája, hamvas, fiatal szépségére borult. Mohón mellére tápadt puha szájával és szivta belőle a vért. Kiszivta az álmodó, szépséges pirosan fiatal vért. Berta mindenét adta oda gazdag vágyakozásban, a rémség és kéj meleg kábulatában veszítette el leányságát.

Lélekszakadva futott nyaralójuk felé. A haja össze volt kuszálódva, a matrózzbluzának szalagja kioldódva...

Mikor az udvarra ért, ijedten pillantotta megédesapját, Szapáry Endre mérnököt.

Remegő kézzel igazgatta meg ruháját és simította hátra haját. Istene, talán jobb volna visszafordulni, hogy ne vegyen észre semmit a történetéből. De már késő volt, apja észrevette, fölfogta szorongó tekintetét.

— Mi van veled? Olyan zavart vagy mintha rossz fát tettél volna a tűzre. Mi történt?

Berta vörösen sütötte le tekintetét és szepegve szólt:

— Ó, semmi, semmi, édesapám!

— No, no, Bertácska!

Szapáry Endre, a mérnök, jókedvében volt s csak úgy tréfásan megfenyegette ujjával lányát.

Ettől a fenyegetéstől azonban Berta arca hirtelen pipacs-vörösről krétafehérre változott. Szapáry Endrének jó szeme volt. Aminek más nem tulajdonított volna semmi jelentőséget, azt az ő éles, vizsgálódó szeme azonnal a maga értéke szerint tudta mér-

legelni. Figyelmesen, kutatón tekintett Berta arcába és komoran összeráncolta a homlokát

III.

Ahogy Gács Bandi hazért a fárasztó ka and után, azonnal lefeküdt. Még karjaiban érezte vonaglni Szapáry Bertá vergődő testét, még érezte égni a csókjait.

Feltépte kabátját, ingét s érdeklődve szemlélte fiatal, hófehér mellét. Ezen feküdt a lány okos, lázas, barnafürtű fejcskéje.

— Bandi, nyisd ki az ajtót! hangzott Lili szava az ajtón keresztül. Tizenháromeves unokahuga volt.

Bandi ijedten összereszt. Mostanában minden váratlan zajra, kiáltásra felijedt. Összegombolta mellén az apacsinget s kelleltlenül bár, de félretolta a reteszt.

— Mit akarsz? — kérdezte morcosan.

— Megakarlak csókolni. Mond csak, miért zárkoztál be? Félsz, hogy ellopnak?

Es Lili pajkosan hozzápréselte magát fiatal idomainak egész csodás melegével.

Bandi leheveredett. Lili az ágy szélére próbált ülni de, sikertelenül.

— Mozdulj beljebb! — szolt szemrehányóan.

— Te csufság, te! Miért nem akarsz az unokatestvéreknek helyet szorítani?

Bandi némán arébb csuszott. Lili mellébujt, a fiu összeszorította ajkait, úgy égette pokoli hősséggel a lány forró teste.

— Unatkozom ma — szolt Lili — úgy, de úgy unatkozom! Valószínűleg az idő okozza! Én a napfényt szeretem, ma pedig irtózatoss rossz az idő. Sirni tudnék mérgemben.

Aztán lágyan megsimogatta Bandi lustán elnyuló idomait és gyöngéd szeretettel kék szemeibe nézett:

— Mond, Bandi, mitől vagy oly bágyadt?

Bandi elfordult a gyönyörű kislánytól és dühösen válaszolt:

— Mit faggatsz?

Es a lány engesztelően, becézve csókolgatta a fiu kárminpiros száját.

— Ne nyulj hozzám! Eredl tőlem!

— szolt Bandi rugdalódzva.

Lili felkacagott és megcsiklandozta combjain.

— Emlékszel mikor még ketten fürödünk egy kádban? Oly fehér voltál, mint egy kis malac... oly tiszta.

— Ó Lilike, ugyan hagyj el kérlek!

— Ne n megyek. Hadd csókoljalak meg!

— Menj Lili, ne nyulj hozzám!

— szolt Bandi tompán és elfödte arcát, mert érezte, hogy nem bírja már, hogy átöleli Lilit, megsimogatja, vagy megveri, akadozva lélekzett nagy kinyában és egész teste megremegett a visszafojtott, de hirtelen feltörő kéjtől.

Lili megrémült.

— Mi bajod Bandikám, kedvesem? Hivjam tán apát?

— Nem, nincs rá szükség! — szolt Bandi tompa izgulással, — Semmi bajom, csak a fejem fáj egy kissé.

Lili aggodalmasan simogatta Bandi fejét s elgondolkodva tekintett rája.

— Bodonyi Olga érdeklődött irántad tegnap — szolt aztán közömbös hangon.

— Mit kérdezett? — kíváncsiskodott Bandi rövid hallgatás után, anélkül, hogy megfordult volna.

— Ugy általánosságban... Hogyan élsz, mivel foglalkozol, miért nem látogatsz hozzájuk, hiszen meghívtak, nem?

— Fűtölöka meghívásukra!

— Ne beszélj így, Bandi; nem ismered őt. Nagyon olvasott lány... és érdeklődik irántad. Azt hiszed, csak táncolni szeret? Nem; sokat olvas, sőt most valami olvasókört akar alapítani... Mindig azt mondja: „Milyen okos unokafivéred van...”

— Ellenszenves és kacér lány...

Lili méltatlankodva lökte el magától a fiut és felkelt az ágyról.

— Te vagy az utálatos, ha így beszélsz.

— Utálatos? Ugyan miért? — kérdezte Bandi kihívóan s haragtól égő szemmel mérte végig a lányt.

— Meri nem szabad így beszélned, érted? nem szabad! — kiáltotta Lili rákvörösen és szintoly kigyulladt szemmel.

— Tehát utálatos vagyok, mi?

— Goromba vagy és kiállhatatlan! Megmérgezed mindenkinek az életét... te önző, te!

— A te Olgád utálatos, tudod? És ti nők mind utálatosak vagytok...

Lili szemeiben könnyek fénylettek. Megfogta a kilincset és hangjának remegését elnyomva szolt:

— Nem is érdemes, hogy veled valaki foglalkozzon; nem is jövök be soha többé...

A következő pillanatban Bandi

böszön nekiugrott. Tikkadtan összefonódtak, egymásbaláncolódtak, hánkolódtak ide-oda, cikáztak keresztül-kasul, egyik a másikon, együvé kapaszkodtak az össze vissza szövényben.

III.

A két egymásba kapaszkodó, marcangoló, prűszkölő, elkeseredett gyermektest végighempergett a puha szőnyegekben és ütötték egymást, ahol érték, nem kimélve ruhát és butor-darabokat. Egy szék a birkózók közé dült és szintén kivette részét a küzdelemből. Lilike testén egyszerre csak rehasadt a bársonyruhácska és derékig meztelenül vonaglott a fiu karjai között. Apró, kemény mellecskéi szélesre lapultak a fiu izmos keblén. Bandi lángragyulva magához préselte a finom leánytestet, az érzékeny, tejfehér idomokat. Hirtelen nyakszirten kapta a kislány bájos bubifjét és térdeire szorította. Rövid kézmozdulattal fellebbentette fenekéről a szoknyát, megfeszítette a két gömbölyű halmon a batisztbugyit. Tenyerével erőket paskolt Lilike kis fenekére. A lányka csinos arca eltorzult az elszennvedett kegyetlen fájdalmak alatt. Kis teste kéjesen rángatózott a kegyetlen markok alatt. Mint a hulló parázs égette a verés. Nyöszörögve forgolódt és arcát a fiu térdei közé ásta, két maró könny szivárgott szeméből. Összegubbaszkodott, mint egy kis madár, ha hatalmas kéz nyomul be a kálitka ajaján...

Bandi sápadtan élvezte a lány vergődését...

Lilike sántikálva kiosont a fiu szobájából. Határozottan lépdelt, de járásán megilátszottak az imént elszendett kegyetlen fájdalmak. Arcocskáján a szégyen pirja égett, mintha valami tisztátalan dolog történt volna vele...

Ez a hely a MIA Krém számára van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA K R É M-nek nem kell már reklám

Hirdessen lapunkban!

E Z E R L Á N Y F E J

(Folytatás)

— Kisérj haza a szobámba. Háromnegyed óra alatt elvégzem a Homéroszt, az egyenleteket és a két dolgozatot. A tiedbe belejavítok pár ártatlan baklövést és kész. Anyám főz majd limonadét és kedélyesen elbeszélgetünk a szaporodásról.

— Nem jöhetek. Nem tudok kedélyesen elbeszélgetni a szaporodásról! Ha szivességet akarsz tenni, add írásban a felvilágosító tanításaidat. Vesd papirosra, amit tudsz. Ird le a lehető legrövidebben és legvilágossabban és holnap a torna óra alatt csusztasd a könyveim közé. Haza fogom vinni, anélkül, hogy tudnám. Egyszer aztán váratlanul ráakadok. Nem állhatom majd meg, hogy fáradt szemmel is át ne fussam. Ha elkerülhetetlen szükségesnek tartod, kézenfogható rajzokkal is tarkíthatod a szöveget.

— Úgy beszélsz, mintha lány lennél... Egyébként nem bánom, legyen akaratod szerint! Izgatón érdekes munka lesz... Egy kérdést, Antal...

- No?
- Láttál-e már lányt?
- Igen!
- Egészen?
- Egészen.

— Én is! Akkor nincs szükség rajzokra. Hol láttál meztelen lányt?

— A céllövő ünnepélyen, az anatómiai muzeumban! Ha megtudják, kicsaptak volna az iskolából... Szép volt, mint a ragyogó nap és ó... milyen természetű...! És te?

— Tavaly nyáron Pöstyénben fürdőző leánykát lestem meg... hová sietsz?

— Elvégzem a feladatokat. Jójakát!

— Isten veled!

VII.

Másnap délután hirtelen kisütött a nap. Az első sugarak a nedves leveleken úgy csillogtak, mint az első mosoly a síró gyermek arcán. Sárgán, melegen fénylett minden, a levegőben kristálytisztán uszott a fény.

Antal szökve ment a hegyi uton. Kimondhatatlanul szép volt a világ, mintha megmosva, nedves ragyogással volna kirakra minden a napra.

A kavics lucskosan nyikorgott a talpa alatt.

A fenyőkről permetezett a víz, a tölgyekről csurgott, de a napfény kék égről kacagott s amint a fordulónál megnyílt a tájkép, úgy tűnt föl, mintha a föld, mint egy strandoló remek állat, kinyújtódzkodva a zuhany után, boldogan, megfeszült inakkal heverne, egy nagyot ásítva a langyos, édes napfürdőben.

— Ah, te vagy Antal? — csendült egy kedves leányhang.

Márta volt.

Antal éhesen nézett a lányra.

A lány nagyon szép volt, nagyon egyszerű és erős. Kicsit túl magas neki.

— Én nagyon szeretek így az eső után — szólt a fiú.

— És én esőben! — felelte Márta.

— Az is jó...

— Nagyon jó...

— Nevettek. Összenevettek, mint a cinkosok.

— Mikor kis diák voltam, — szólt a fiú, — sose mulasztottam el, hogy a nyári esőben neki ne vetkezzek hajadonfővel a viharba. A fiatal csikók is kiszaladnak ilyenkor a ménesből és nagy karikában vágatnak a pusztán.

Nem is értette, miért beszél ilyen hevesen, de a szeme csillogott s arca kigyult.

— Csoda temperamentumos vagy, — szólt a leány és beharapta az ajkát és elfordította a szemeit.

Antal szeme rajta maradt a lányon, aki érezte ezt és forrón türe.

Micsoda halvérű lány, — mondta magában a fiú. Nála már az is temperamentum, ha valaki fojtott hangon fojtott érzésről beszél?

— Gyere, mutatok valami szépet, — szólt a lány, hogy véget vessen a veszedelmes csendnek.

S már sietett is előre. Szép, erős lába volt s neki az ilyen erős, komoly lánylábak tetszeltek; gyönyörű, egyenes lábszárak; ahogy

előtte ment, a dereka kissé túl hosszúnak, a válla kissé fölranthottnak látszott s úgy lépett, mintha egy kicsit rövidlátó lenne. De ezek a hiányok csak kellemesebbé tették a lényét, gyávábbá, gyámoltalanabbá; meggyőzősebb s megkaphatóbb valakinek látszott. Megölelni s ilthagyni. A fiú vére lassan forni kezdett.

Most lefelé ment a lány az ösvényen, a nedves lucskokban, a permetező fák alatt. Fiatal bőre didergett mikor rápergett a falevélről az esőcsepp.

— Nézd!

Megállott az erdőszélen s lent a sekély völgyben egy tornyos, vadonatújra renovált vár állott.

A várkastély oly furcsán volt eldugva itt a völgyben, hogy ő csakugyan még nem is látta eddig.

És azok a rétek körötte. Kiterített gyönyörű hegyi rét. Válogatott, egyenlőre nyírott fűszálak, ahogy a meleg fényű napon lebegve, lendülettel, simán feküsznek az erdők alá...

A két fiatal teremtés egymás oldalán haladt a lucskos uton.

És egyszerre csak átölelték egymást.

VIII.

Márta izzó fejcskáját a fiú mellére hajtotta és karjait átfonta Antal csipőjén. És a fiú izzó csókokkal borította a lázas fejcskét. Viharos szenvedéllyel szivódott a lány ajkaira. És azután fehér, villogó vállára préselte a száját. Márta álomban érezte keresztül a vékony ruhán az égő ajkak, amint mellére tapadnak. A csókok végigfolytak az egész, puha, kis vonagló testén, a csipőjén, combjain, vádlijain.

Azután lehulltak a ruhái. Testéből perzselő meleg áradt. Valami ujszerű, idegen áramlotta körül, mint egy forró fürdő... De nem történt semmi!

— Amikor éjjel az ágyában feküdt, sülyedő felhőkön érezte magát lebegni szakadékok felett... Láza kinozta...

Egy csomó lány könnyörgőn, sírátkozóan tekintett rá, hogy szá-

badítsa meg őket a szüzességük-től. Három vöröshaju letérdelt előtte s úgy esdekelt, egy tizenhároméves végig zaklatta, nagyok, a tizenötévesek szenvedélyesen körülrajzolták s követelték, hogy ölelje át sápadt testüket. Mind az egész kis tábor őt ostromolta elszántan és követelő hangon. Jajongtak és sirtak és szomorúan sóhajtoztak... Láttá valamennyiüket az ágya körül... Be sem fértek mind a kis szobába, künn maradtak sokan az udvaron és az uccán. Dühösek voltak és ostobák, szerelmesek és féltékenyek, nem tudta, melyikre hallgasson, egyiket sem akarta megbántani... Tehetnek vele, amit akarnak.

A leányok kórusban zengték a fülébe.

— Jöjjön, jöjjön, amíg késő nem lesz!

— Drága, — mondta bizalmasan egy kövér, — ne lustálkodj, siess!

— Rám csak hallgathatsz? — incselkedett vele egy pikáns arcu, — de rám csak hallgathatsz?

— Én rám is! — fenyegetődzött egy másik és lehuzta róla a takarót...

— Ugye, szép keblem van? — próbált rá hatni a legkedvesebb lány.

Behunyta a szemét. Most még jobban látta őket, új arcok tűn-deztek elő, ráhajoltak a vánkosára, megcirogatták a mellét, ráncigálták a lábát s a csipőjét ütögették...

— Menjetek, menjetek! — kiáltotta a fiu rekedten és félig felült az ágyában.

A leánytestek megint az ágyához tolakodtak.

— Gyáva, gyáva, — kiáltottak feléje és piros nyelvüket öltögették Antal felé.

A fiu kinosan nevetett ezeken a fantasztikus lázálmodokon. Mit akarnak tőle? Szerelmes volt valamennyibe... egy éjjelen azt hitte... a másik éjjel meg azt vette észre, hogy egyiket sem szereti, de nem tud már nélkülük élni. Lát-nia kellett mindegyiket, szüksége volt rájuk. Félév óta minden éjjel másutt sem volt, mint örökösen közöttük, hallotta a hangjukat, is-merte a szokásaikat, az apró tré-fáikat. Az egyiknek a kicsiny ke-zét imádta, a másiknak a hosszú szempilláit, a harmadiknak a fehér nyakát. De a nagykezűt is sze-rette, az ügyetlent és a kancsált is. Nem tudott külömbiséget tenni, lassan valami csodálatos mámor

ráult az agyára, a lelkére... Tel-jesen megváltozott, ha álomszere-tőivel beszélt, a hangja megfino-modott, a keze lányos formájú lett s a bőre olyan volt, mint a lágy selyem, amely arra való, hogy elfődjön egy ragyogó, szerelmes szüzet...

Az incselkedő lányok ki voltak pirulva, a hajuk ráhullott a hom-lokukra, szempillái nyugtalanul re-megtek, égő szemük belevillám-lott a fiu sápadt arcába.

Antal kiugrott az ágyból. Nem birta tovább elviselni ezeket a zaklató látomásokat, képeket.

Gyötörte a láz, de azért fel-öltözködött.

De még mindig közöttük volt. Ezer leányfej mosolygott rá állan-dóan, derűs, kedves arcok. Nem volt ezer, de Antal bárhová nézett kis diákszobájában, a falakról, az ágyról, a szekrényről, a tükörből: mindenünnen ismerős arcok kö-szöntöttek. Ezek az arcok pedig mindig ujak és mindig mások vol-tak. Nem lehetett őket megunni, egy arcról száz mosoly sugárzott feléje, a szemek ragyogásában ezer apró, vékony lángocska égett, szí-nes, különös tüzzel s minden láng az ő szívébe kapott... valóságos kis tündérkert volt a diákszoba, telve a város legszebb leányaival, érintetlen, friss leánytestek és ki-váncsi leányfejek, melyeknek egye-düli és örök gazdája Antal volt.

IX.

Az uccán három lány karölvé közeledett. Berta, Thea és Márta. Jobbról-balról úgy dülöngéltek a fekete házak, mint elhasznált ku-liszák.

— Juj, csupa víz a cipőm! — didergett Márta.

— Juj, hogy sivit a szél az ar-com körül! — borzongott Berta.

— Juj, hogy kalapál a szívem! — reszkett Thea.

— Gyerünk ki a hidra! — aján-lotta Berta. — Erzsi azt mondja, bokrok, fák rohannak le a folyón. Mihály, tegnap este, úgy hallom, csaknem belefult.

— Hiszen tud uszni! — szólt csipdelődve Thea.

— Azt elhiszem! — szólt gyor-san Márta.

— Ha nem tudna uszni, bizton belefult volna! — szólt engesztel-őleg Berta.

— Te, Márta, — lihegte Thea, — felbomlik a copfod, felbomlik

a copfod!

— Hadd bomoljék fel! Bánom is én! Eleget bosszant éjjel-nappal. Kurta haját, mint a tiéd, nem sza-bad viselnem, nyitott haját, mint Bertáé, az sem szabad, se ponnyt, se pubit, se etont! S mindezt a kávésnénikék miatt!

Berta tréfálkozott:

— Holnap a hittanórára elvi-szem az ollóm és miközben te elszavalod, hogy „égi szüz virág, áldjon a világ“, levágom a co-pfot.

— Az ég szerelmére, Berta! Apám lehuzná bugyimat a fene-kemről és nyomorékká verne, a nyáron meg három éjszakára be-zárna meztelenül a szeneskam-rába. A multkor is úgy dideregtem a fekete kőszénporon.

A faskamra résein a szomszéd udvarból fiuk élveztek kíváncsi szemükkel meztelen testemet és illetlenségekre vetemedtek a sze-mem láttán.

A három lány kéjesen összefe-szült az alkonyban.

— Mondd, Márta, mivel veri apád a testedet?

— Legtöbbnyire nadrágszíjjával. Olykor úgy érzem, szinte rosszul éreznék magukat szüleim, ha nem lenne oly hitvány kölykük, mint én vagyok.

— Ugyan te lány!

— Ugy-e, neked is megenged-ték, hogy égszínké szalagot huz-hassál az inged szélébe? — kérde Márta Theától.

— Rózsaszínü atlasz volt! Anyám szerint a rózsaszín gyönyörűen illik a koromfekete szememhez.

— Nekem kék illet nagysze-rűen!... Anyám a copfomnál fogva rángatott ki az ágyból. Előre zuhan-tam, kezemmel a padlóra. Anyám ugyanis estéről-estére elmondja ve-lünk az imádságot és észrevette, hogy...

— Én a te helyedben rég vi-lággá mentem volna, — veté közbe Berta.

— Hiszen éppen ez a szándé-kom!... Eppen ez!... Meglátjá-tok, megteszem... Ó, meg fogják szüleim is látni!... Így legalább nem tehetek soha szemrehányást az anyámnak...

— Hn... hn... — borzongott Thea.

— Te, Thea, nem tudod, mit akarhatott akkor az anyám, amikor kirángatott az ágyból?

(Folytatjuk.)

A temetőszagu szeretőm

Erótikus fantázia, írta Brandstätter Károly — Eredeti kézirat —

Legelőször a száján akadt meg a szemem s valami keserű mosoly húzódott a szájszegletemen. De nem szóltam semmit.

Féltem a temetőszagu szájától.

Mintha megvillant volna a leány szomorú szeme és ellenséges dac volt a hangjában:

— Nem mersz ölelni?

Magam elé meredtem, valami töprengő tekintettel a szememben.

Lázasan és furcsán nézett rám. Hozzámsimult és remegve ideadta a száját. Voltaképpen nem csókolt, nem tudott csókolni, csak odatapadt a számhoz mohó vágyakozással. Remegő kis testéből láz és forróság áradt, ami nem egy férfit megszédített volna.

De a teste körül olyan temetőszag áradt, hogy isszonyodva menekültem.

IV.

Ezen az éjszakán lépéseket hallottam a szobám ajtaja előtt. Ismeretlen félelem futott át rajtam, álmatlanul figyeltem fekhelyemen és a szívem olyan halkán vert, mintha valami nagy veszedelem fenyegetne.

Az esőszemek kopogtak, mint gonosz kis lányok a kicsiny ablakomon, az eresztől tán varangyok pottyantak le a sárba, a bokrok közt hideg sóhajtások rohantak, mintha az a halott kislány nyugtalankodna a föld alatt. Az éj teljesen sötét volt, mint a mélység. De mégis néha világosan hallottam, hogy valaki járkál a ház körül, nem meri kilincsre tenni kis kezét, meg-megáll, aztán újra nekiindul. Néha úgy rémlett, hogy próbálgatja a kilincset. Oh, ha elalszok, bizonyosan feltöri az ajtót. Máskor, mintha az ablakon kaparászna puha, hideg, halott keze, csak azt várja, hogy elaludjak, aztán benyomja az üveget s isten tudja, mi történik.

Még soha sem volt ily magányos, fullasztó éjszakám

Most világosan halottam ismét a lépéseket az ablak alatt. Mintha megállott volna valaki; benézne a szobába egy árnyék, amely még feketébb volt az éjszakánál is. Nagy, vészterhes, életfojtó árnyék volt,

amely egyenesen a szívemre nehezedett.

Kivettem a revolveremet a fiókból, az ablakhoz osontam, hirtelen ki

nyitottam s anélkül, hogy odanézettem volna, elsütöttem a fegyvert, ki az éjszakába.

Szomorúan sóhajtott valaki. Vércsepp helyett piros rózsák peregtek a nedves földre. Aztán menekülő lábcskák dobogása hallatszott. Botorkáló, tévőázó lépések távolodtak el.

Reggel megtaláltam a piros rózsákat.

(Vége.)

Babából Erzsébet lesz

— Írta: „Orest.” Eredeti kézirat. —

Olvasóink ma már OREST-ot úgy ismerik, mint az erótikus irodalom páratlanul ügyes és nagy tehetségű íróját. Olvasóink e tekintetben egy cseppet sem túloznak, mert OREST minden egyes írása oly ügyes és mesteri, aminőt épp az erótikus irodalomban igen ritkán lehet találni. Ebben a novellájában rendkívül érdekesen írja meg a bakfislány ártatlan szerelmét és fejlődő érzelmeit.

I.

Szállt, repült a hinta, mindig magasabbra, repülését ujjongó kacagás követte.

— Elég már, elég, Baba! — hallatszott a piros kuszórózsával felfutott hinta mellől egy vékony gyermekhang.

De a Babának szólított hintázó kislány nem hallotta. Barna szemeit lehunyva repült fel és le, gesztenyebarna fürtjei bájos, boldogan mosolygó arca körül repkedtek. Finom, karcsu combjain felcsuszott a ruha.

A gyermekhang újra könyörgött.

— Legyen már elég, Baba, már éppen egy órája hintázol. Hogy tudsz ennyire rossz lenni?

Semmi felelet. Csak a hinta szállt egyre magasabbra, csak a ruha csuszott egyre feljebb a pikáns, hosszú lábszáraikon. A könyörgő kisfiu ijedt, meglepett szemekkel kísérte az ő „rossz” nővérét. És amint szemei végigfutottak a rózsás combokon, melyek az apró bugyi kezdetéig fedetlenek voltak, olyasmit érzett, amit még eddig soha. Szinte beléremegett a váratlan ujszerűségbe. Gyönyörű arca hirtelen elpirult az izgalomtól és idegesen dobantott lábával.

Elég, ha mondom! Hallod?

Vidám, incselkedő kacagás volt a felelet erre a haragos kiűrésre.

A kisfiu szemei könnybe borultak.

— Te nem is vagy hölgy! Meg

fogom mondani Pista bácsinak, ne is tekintsen többet annak! Pfuj, de rossz vagy!

Elszaladt a virágos verenda felé. Egy perc múlva diadalmas arccal tért vissza egy magas, csinos fiatalember kíséretében.

— Pista bácsi, kérem, állítsa meg a hintát, mert én nem bírom megtenni. Baba olyan nagyon rossz, olyan... olyan... kiállhatatlan.

Baba megigazította térdén a szoknyát és lángoló tekintettel nézte a fiatalembert.

— Pista, ha megállítod, örök harag!

— De Baba, — nevetett a fiatalember, miközben egyetlen tekintettel átfutotta karcsu termetét — elvégre Bandinak is jussa van a hintához.

Ezt mondva meg akarta ragadni a hintát, de a lány rákiáltott és egész teste remegett a felindulástól:

— Próbáld meg Pista, meglátod, leugrom!

De Pista bizony megpróbálta. Ismerte a leányt, tudta, hogy megleste, amit mond, azért minden figyelmét ráirányította. Baba előhajolt, térdei megfeszültek és finom teste felpattant a hintából. Veszedelmes ivben kiugrott. Pista a következő pillanatban már elkapta a drága terhet és magasra tartotta. Felnézett a kapálódzó Baba szoknyájára és szemei különös módon fényleni kezdtek.

— Megbüntessem, Bandit?

— Igen, Pista bácsi, hiszen rossz volt.

— Hallod, Baba? — kérde Pista.

A lány a fiu lángoló szemeibe kacagott és igyekezett az erős kezeiből szabadulni.

— Hohó, előbb a büntetés jön, drága hölgyem.

Bandi kárörvendve, diadalmas arccal nézte őket, de hirtelen elámul.

Pista ugyanis felhajtotta Baba alsótestéről a rövid szoknyát és tenyerével erőseket vágott a gömbölyű halmokra. Aztán elengedte Mindkettő arcá vörösről.

— Most megkaptad a jól megérdemelt büntetésedet! — mondta Pista és hangja szeliden és melegen csengett.

Bandi felkapaszkodott a hintára. A Baba haragja csak egy percig tartott, mert Pista úgy nézett rá s olyan melegen szólt hozzá, hogy újra mosolyognia kellett. Különben sem tudott ő soha senkire se haragudni, nemhogy Pistára, az ő legjobb pajtására haragudna.

II.

Baba tizenhat éve dacára igazi „Baba” volt. Mindenki szerette, becézte és dédelgette. Kedvence volt az egész háznak. De nem is lehetett másként. Teste fehér volt és érintetlen. Büns gerjedelem, férfi, ismeretlen fogalom volt előtte. Amerre ment, derű járt a lába nyomán, mintha tavaszi napsugár volna.

Béry Pista az ő távoli rokona, de legjobb pajtása volt. Ugy tekintette a gyermeket, mint egy ritka kincset.

És ezt a kincset a magáénak tartotta. Először csak tréfásan mondogatta Baba szüleinek: „Babát nekem neveljék!” Majd a leánynak mondta: „Baba, eljövök majd érted, ha majd Erzsébet leszél!” Később mindig kevesebb volt a tréfa, de annál több a mélyen érzett valóság. De Babának nem szabad róla tudni, majd, ha egészen megérett, majd, ha asszonyisága felébred. Addig nem szabad lelke békéjét megzavarni, fehér testét letörni. Mert hátha nem is Pista lesz az, akit úgy fog majd szeretni, hogy miatta elhagyja a legédesebb otthonát.

Baba viszont úgy bánt Pistával, mint a család tagjával, hiszen mióta emlékezni tud, mindig hozzájuk tartozott.

Egyszer Pista célzást tett arra, hogy hosszú időre valószínűleg elutazik. Akkor Baba ráemelte tiszta

mélybarna szemeit s reszketve mondta:

El sem tudom képzelni az életemet te nélkül.

— Igazán úgy érzed, Baba? Hát szeretsz egy kicsit?

Pista furcsán, ragyogó szemekkel leste a szót a biborpiros ajkáról.

— Ugy szeretlek, Pista, mint anyuskákat és a Bandit.

És ártatlan hízéggel simult hozzá törékeny testével.

— Egy kicsikét sem jobban?

Pista arca nagyon komoly lett, a Babáé csodálkozó.

— Annál jobban már nem lehet senkit sem szeretni.

Olyan ártatlan tekintettel mondta ezt a bájos leányka, hogy a fiu bűnnek tartotta volna tovább feszegetni a kényes témát.

— Még nincs itt az idő, — gondolta egy kis szomorúsággal. Pedig most már nagyon akarta tudni, hogy az övé-e a régen lefoglalt „kincs”, mert valóban hosszabb időre szándékozott elmenni.

III.

Kora tavasszal a hegy olyan, mint a frissen mosdatott leánytest: tiszta, üde, kíváncsú. A fű zöldjéből, mint pikáns iskoláslányok a padokból, nyújtogatják az ibolyák fejcskékét. A vidék nem néma már, mint télen át, amikor a hó, a fagy mindent elnyel.

Nevetőszemű, könnyűruhás kis szüzek szedik költényükbe az ibolyát s mikor már sok van, odakuporodnak a napos füre és apró csokrokba kötözik. Viszik a tanítókisasszonynak és pirulva, szemlesütve, mintha valami nagy bünt követnének el, nyújtják neki oda:

— Hoztunk ibolyát!

A tanítókisasszony megsimogatja érte a szőszke, barna fejcskékét és elrakogatja vázában az ablakba, az éjjeli szekrényre s tűz a meztelen, hófehér keble fölé is néhány szálat, hogy egy kis tavaszt vigyen az örökké télies hangú életébe. Aztán leül zongorájához és szomorú, vad dalokban játsza el, milyen érzést fakasztott testében az ibolyailat: arról álmodik-e szépet, forrót, ami még nincs, vagy arról szomorút, hideget, ami már volt, de elvesztett?

Pista meg Baba sokszor jártak a hegyek közé. A kislány megmutatta, hogy a hegyoldalon hol terem a legszebb eper. Pedig ajkainál szebb eprek alig akadtak.

Nagyon szerette a meséket. Leültek a füre és Pista mesélt. Annyi mese termett itt a hegyek körül! És annyi eper! Régen volt. A mese elhangzott, az eper elfogyott. A valóság az, hogy élet kifoszt a meséből.

— Ha el fogok menni a városba, onnét majd nem hozok neked új mesét, — szólt szomorúan a fiu, mintha muzsikás hangjára fátyolfogót tett volna. A városban nem terem mese, nincsen poézis. A városban még a hóvirág sem fehér, a sváb asszonyok ezt is színesre: rózsásra, kékre, zöldre festegetik. Természetellenes, kifestett a város, utcáin csak andagolva járhat az ember, amikor már tudja, hogy a fények kialudtak.

A hegyoldal lankájától messze fehérlő kápolna tornyában vecsernyére szólalt a kis harang. Mintha hattyúdalt sirt volna.

És hirtelen megfogta a fiu Baba barna fejcskékét és kétszer-háromszor ajkon csókolt. Összekapaszkodtak hosszan, némán, szóltanul. Valami történt velük.

Babának fátyolos lett a szeme, a hangja.

— Mit csináltunk? — sóhajtott, amikor szétbontak. Tulajdonképpen e pillanatban lett Babából Erzsébet. Leány-könnyeként ragyogtak fel a csillagok, megszakadt a mese. Egyszer volt, de már nincs.

Az erdő élesen, szívvelentül kacagott valahol a hegyoldalon.

IV.

Aznapi este Pista komolyan és sokáig beszélt Baba szüleinek.

— Hagyjuk ezt őrsem. Baba még egészen gyermek. Majd egy-vagy két év múlva, hogyha hazajössz, beszélünk róla, — mondta a Baba édes apja.

Baba pedig mit sem sejtve, gondatlan örömeiben élvezte a tavaszi napokat. Külsőleg Baba volt, csak a szíve legmélyén volt Erzsébet, néha éjszaka.

Egy nap aztán elébe állott:

— Elmegyek, Baba.

— Hová?

— Külföldre.

— És meddig maradsz?

— Hm. Egy vagy talán két évig.

A lányka csinos arcára árnyék borult s szemei a távolba néztek.

Átölelkeztek és Erzsébet vadul vognaglott István karjaiban.

(Vége.)

KERINGÓ

CYÖRY • ENDRE • REGENYE

— Eredeti kézirat. —

(1)

I. FEJEZET.

A kávéház asztalai mellett csak egy pár törzsvendég üldögélt. Azok is már régen elolvasták az újságokat, már csak az apróhirdetéseket böngészték ottan, hogy még se üljenek tétlenül. A pincérek dologtalanul lézengtek föl és alá, egyik-másik nekitámaszkodott egy üres asztalnak és kibámult a hatalmas kirakatüvegen. A süteményes lányok egy szélső asztalra csusztaták tálcáikat, összebujtak és úgy tárgyalták le a „szőke Mici” esetét, aki többé már nem árul süteményt, hanem fényes palotában lakik és autója van. Persze, könnyű annak, aki nem becsületesen keresi meg a kenyerét... és sovárologva pislogtak ki a járókelők közé, hátha őket is észreveszi valamilyen gazdag bankár és elviszi — szeretőnek.

Elöl, közvetlenül az ablak melletti asztalnál három fiatalember üldögélt.

Egy magas, sápadt, gesztenyebarna fiú, Udvarnoki Béla, hanyagul szívta cigarettáját és lomha, kékes füstkarikákat fújt a levegőbe. Azután utánanézett hosszasan a szállodogáló, szertefoszló füstgomolyagoknak és ásitást fojtott el. Milyen unalmas is egy ilyen csatalkos, esős délután...

A második, Horváth Aladár, fekete, középtermetű, eleve szemű, pirosképű fiú a napilapokban böngészett valamit, ugyanakkor azonban egy fogpiszkálóval szórakozottan vájkált fogai közt. Amíg csak kettétört a fogpiszkáló és félrelökte az újságot:

— Rettenetes, milyen üres ma ez a lap...

Az egész hangulatnak, de társainak is szinte ellentéte volt a harmadik fiatalember, egy ala-

csony, szőkés fiú, Halász Pali, akinek arcáról örökös mosoly, háttartalan meglegedés ritt le.

Mellette jó pár üres likőrös pohár állt egy tálcán, ennek dacára azonban újból intett a pincérnek.

— De ugyan Pali, igazán nem tudom, mire való ez a folytonos ivás... — szólt rá neheztelőleg Aladár.

Pali legyintett kezével, mosolygott és átnézett a világosság elé emelt telt, színes poháron.

— Nem értitek ti a magasabb filozófiát... jó kedvem van, hát iszom... egyszerű...

Egy szuszra fölhajtotta a poharakat.

— Pompás egy asszony... — szólt hirtelen Béla és messzire utánahajolva egy prémes-bundás nő után nézett, aki a szomszéd járdán haladt el egy férfi kíséretében, aki azonban szórakozottan, el-elmaradva haladt mellette.

— Ki az? — szólt oda Pali egy újabb poharat véve a kezébe.

— Mezeiné... — szólt oda Béla, szinte örülve, hogy már ő is mondhat valamit és megnyomkodva ujjai között egy cigarettát, tüzet kért.

Béla készségesen tartotta oda égő cigarettáját.

— Te Aladár, hiszen te bejáratos vagy hozzájuk, sőt egy időben — ha nem vagyok indiszkrét — rebesgettek is rólatok valamit, nem csalja meg ez az asszony az urát?

— Ugyan kérlek — válaszolt Aladár és szinte belepirult a tiltakozásba, vagy a gyanúsításba? —

— Mezeiné egy abszolút tisztességes asszony... hiszen ismered...

— Természetesen, ismerem, egy időben állandó tenniszpartnere is voltam, sőt flörtölt is velem, — persze a tisztesség határain belül, de azért sohasem lehet tudni...

Kiszivott cigarettáját elgondolkozva nyomkodta szét a hamutartóban és amikor este hazafelé indult, elhatározta magában, újból udvarolni fog ennek az asszonynak, mert pompás, gusztusos egy nő és hiába, sohasem lehet tudni...

II. FEJEZET.

A Mezeiék elegáns villája előtt bérkocsi álldogált. A kocsis hanyagul üldögélt a bakon, egyszer egyszer fölpislantott a villa ablakaira, azután visszazökkent várakozásába. Hiszen nem fontos, mikor indul, ugysis fizetik. Még jobb, ha pihen.

Sok ideje azonban már nem volt a gondolkodásra, mert a villa rácsos ajtaja kinyílt és egy fiatal, fehérkötényes lány lépett ki az uccára, kezében hatalmas bőrönddel.

A fiatal bérkocsis leugrott a bakról, megsodorintotta bajuszát és nevetve megveregette a szobalány kipirult arcát, majd kiemelte kezéből a nehéz málhát. Közös erővel lódították a levegőbe, még egy lökés: és fenn volt a bakon. A lány belefáradt a segítségbe, lihegve állt meg egy percre a kocsi mellett és kezével szemébe kuszált haját igyekezett hátrasimítani. A férfi fölhasználta a kedvező alkalmat, hirtelen belemarkolt a bámészkodó sovány kis mellébe és nem sokat törődve a méltatlankodó sikoltással, meg hogy a gyöngye kezek haragosan ráütöttek az övére, meglegedett vigorgással lódult föl a bakra.

A lány sértődötten fordult be a kapun, ott megállt és óvatosan tenyerébe emelte megbántott kis halmait, melyek még sajogtak a hirtelen és durva inzultustól. Lassan helyezte el őket benn, a rejtelmes, izgató kis batisztbluzban és csak akkor vette észre, hogy valaki figyel.

A portás házikójában a portás fia ült, egy tizenötéves, nyurga suhanc, aki tágranyílt szemekkel és leplezhetetlen gyönyörűséggel legettette csillogó tekintetét a kileseit intim látványon.

Anna — mert ő volt a szobalány — összerezzen, elpirult és megbotránkozva, durcásan sietett föl a lépcsőkhöz.

— Rettenetesek ezek a férfiak, már ez a suhanc kölyök is úgy néz, hogy igazán nem szeretnék vele összekerülni éjjel az uccán...

Mezeiné, a fess, fiatal asszony olyan bájos és kíváncsi volt az újjáéledés, mélyen kíváncsi pongyolában, hogy ura alig tudott tőle megválni. Végre azonban eszébe jutott, hogy ügye, melyért el kell utazni, milyen sürgős és halasztathatatlan. Még egyszer összecsókolt a hát az asszonykát és hátrálva, mosolyogva szabadkozott annak meg-megújuló ölelési rohamai elől.

— De drágám, most már igazán mennem kell, még a végén lekésem a vonatot... de ígérem, hogy sietni fogok, holnapután délen már itthon is vagyok... rendben van, drága...

Még egy csók, még egy ölelés és Mezei Kálmán lerohant a lépcsőkön, bevágta magát a konfliktusba és nemsokára kocsirobogás zaja verte föl pár percre az ucca csendjét.

A fiatal asszony összevonta ruganyos, fiatalasszonyos keblén a szétnyílt pongyolát, az ablakhoz lépett és messzire utána nézett a távozó kocsinak. Mikor pedig az befordult az első sarkon, gondolkodott pár percig, majd becsöngette a szobalányt.

A lány nesztelenül lépett be és állt meg a bolyhos szőnyegen, várakozólag nézve urnőjére.

— Anna, tekintve, hogy a nagyságos ur nincs itthon, én pedig nélkülözhetlek téged... ma meglátogathatod a nővéredet... sőt, nem bánom, ha nála is maradsz... elég ha holnap délelőtt tíz órára, ha itt vagy, hogy elkészítsd a fürdőt...

A lány fitos arcocskája szemmel láthatólag földerült és hálásan csókolt kezét urnőjének, aztán sietve, boldogan ment szobájába átöltözködni...

A fiatal asszony pedig hanyag, nyújtózkodó léptekkel odament az ajtóhoz és ráfordította a kulcsot. Azután oda állt a toalettükör elé, lassan szétnyitotta és ledobta magáról a pongyolát, kibujtatta vállait a kombiné pántjaiból és lecsusztatta magán, kilépett belőle: egy rövid kis selyemingben maradt.

Pár percig nézte magát, oldalt fordult, végigsimított szép, telt keblén, azután nyúlt az üvegecske után és bepermetezte magát valamilyen bódító illatú parfümmel.

Telt, hófehér, párnás tagjai buján szívták magukba a különös, exotikus illatot.

III. FEJEZET.

Aladár fölhasználva a pillanatot, hogy a mama fölkel és kiment a másik szobába, hirtelen magához vonta Klárát és vadul összecsókolt. A csodálkozószerű szőke lány remegve, bájos pirulással engedte át magát, kemény keblecskéi lihegve tapadtak a férfi erős mellére. Az pedig száját rátapasztotta a lány ajkaira és vadul szivta, hogy görcsösen egymásba vonaglottak a hirtelen támadt izgalomtól.

— De Aladár... ne tovább... a mama...

A lány kipirultan, lázasan sutogott és borzongva védekezett. A pillanatnak, a percnak a gyönyörűsége elkábitotta, ahogyan a fiú testét egészen a magáéhoz tapadva érezte, eddig soha nem érzett tüzek gyultak föl lelkében, amikről eddig nem is tudta, hogy léteznek, amiket eddig csak álmodott, amire eddig még gondolni sem mert...

A fiú kezei pedig végigsimítottak a keblén, halkan, erősen, vadul, lejjebb-lejjebb csuszakodtak és végigsiklottak erős ruganyos combjain.

Vérhullám öntötte el és úgy lüktetett testének minden kis atómja, mintha új, vad erők szabadultak volna föl benne, mintha a vére lánggá változva lobogott volna föl ereiben.

A szomszéd szobában pedig már hallatszott a visszatérő léptek zaja.

— Aladár... Aladár... — sutogta kétségbeesetten a lány és hirtelen kiszakította magát a fiú karjai közül. Fölugrott, föltűrődött szoknyája halkan visszaborult a térdére. Pár lépést tett előre, szinte tántorogva, megállt, behuntya egy percre szemeit és végigsimított lüktető homlokán, azután gyorsan odaült a zongorához és zavarát leplezni akarva, vadul belevágott a billentyűkbe.

Nyílt az ajtó, a mama mosolygós arccal jelent meg a küszöbön.

Egyik kezében süteményes tál volt, a másikban egy kis ezüst tálcan likör, meg poharak.

Aladár szolgálatra készen ugrott föl és segített letenni a hozottakat egy kis asztalkára, ez éppen jó volt, hogy kissé leküzdje zavarát, a tekintetét azonban nem tudta az öreg asszonyra emelni. Le-

ült a pamlagra és nagy buzgón törölgette arcát zsebkendőjével.

— Milyen meleg van itt...

A mama töltött a poharakba és sietett megjegyezni:

— Bizony... Klára, te is ugy ki vagy pirulva...

Majd odafordult Aladárhoz:

— Kedves fiam, nyissa csak ki az ablak másik szárnyát is... talán több lesz a levegő...

Aladár, a vőjelölt udvariasságával, szolgálatrakészen ugrott föl és szórakozottan huzta be az ablak eddig nyitva volt félszárnyát.

Az öreg asszony kedélyesen mosolygott.

— De ugyan... még ezt a kevés levegőt is el akarja tölteni venni?... Ejnye, de szórakozott... hm, hm... gyerekek, ez nekem gyanus...

Aladár ügyetlenül nyitotta ki az ablakot. Klára még jobban elpirult és hogy megtörje a csendet, ami hirtelen támadt, fölugrott a zongora mellől.

— Jöjjön Aladár...

Letelepedtek a kis asztal mellé. Az öregasszony háziasan tányérjára rakta a süteményt, Aladár szabadkozott, Klára kínálgatta.

Lassan, beszélgetés közben ettek a süteményt, közben egy-egy pohárka likört ittak. Inkább a mama beszélt, a fiatalok hallgattak, vagy csak közömbös semmiségeket mondtak, csak a tekintetük villant össze néha-néha, megértőn, boldogan és a térdek simultak össze bizalmasabban az asztalka alatt.

Később a zongorához ült Klára. Aladár melléje ült és elnézte, amint azok a hófehér, finom ujjak kecsesen, karcsun végigszaladnak a billentyűkön, elnézte a lány érdekes profilját, aranyszínű haját, a nyakát, nyulánk felső testét, karcsu csipőit...

Valamilyen ábrándos, régi, de mindig bájos szerenádát játszott Klára és Aladár minden kottaforgatásánál megremegett.

A fiú ugyanis, amikor nyúlt a kotta széle felé, halkan, leheletszerűen, megbizsergetően simogatott végig kezével a lány keblén.

Az öreg asszony persze, mindebből semmit sem vett észre, az ablak mellett kézimunkázott és csak néha-néha nézett föl. Ilyenkor gyönyörködve pihent meg tekintete a két kipirult arc, egymás

mellelt ülő fiatalon és csendesen. hangtalanul maga elé motyogta:

— Szép pár lesz belőlük...

Aladár azonban egyszerre — mint akinek eszébe jut valami — zavart lett és ideges, többször meg nézte az óráját, végül is háromnegyed ötkor hosszas habozás és nagy lelki tusa után fölemelkedett.

— Sajnos, mennem kell, ötkor egy nagyon fontos értekezletünk van...

Klára kérlette, az édesanyja marasztalta, de Aladár nem engedett. Kezet csókolt az öregasszonynak, Klára kikísérte egészen az előszoba ajtajáig.

— Holnap mikor jössz?

— Nem tudom... talán este...

— Csak talán?

— Drágám, tudod, hivatalos ügyek, ha lehet biztosan jövök...

Lopva megcsókolták egymást, Klára utána nézett, amíg lesietett a lépcsőkön és gyors, határozott léptekkel sietett ki a kapun, a körútra.

IV. FEJEZET.

Mezeiné budoárja pamlagán feködött: hason. Selyempijama volt rajta, cigarettázott és Bocaccio egy kis zsebkiadása hevert előtte. Bőrkötésű, aranycsaltu miniatűr könyv. Kékes karikákat fújt a levegőbe és koronkint türelmetlenül nézegette az órát, melyen őt már el is mult néhány perccel.

Egyedül volt a kis villában. A férje elutazott, Anna már kiment a városba, éppen ezért valamenynyire nyomasztólag hatott rá a csönd és félt. Csak jönne már legalább, akit várt.

Végre, az előszobában megszólalt a csengő.

A fiatal asszony örvendezve ugrott föl a pamlagról és ugrándozva szaladt ajtót nyitni, mint egy gyermek. Az ajtóban pedig leplezhetetlen megkönnyebbüléssel borult Aladár karjaiba.

— Csakhogy itt vagy, te, te rossz fiu, már úgy vártalak, hát hol késél olyan sokáig?

Aladár akadozva válaszolt a csókok közt:

— Tudod szívem, egy nagyon fontos értekezletünk volt...

Egymáshoz simulva mentek be az intim kis budoárba, leheveredtek a pamlagra és a fiatal asszonyka kacagva simogatta Aladár szépen fésült sűrű haját, azután hirtelen, pajkosan összeborzolta. A férfi rászólt:

— De Dita, ne légy gyerek, Te...

Nem fejezhette be a mondatot, mert az asszonyka az övére tapasztotta forró, érzéki ajakát. Aladár megremegett ettől a csóktól. Tüzes, vértkavaró csók volt. Ajkaik bársnyos érintkezése egész testüket remegésbe vonta.

Egymás mellé csuklottak a pamlagon és Aladár kezeibe fogta az asszony fejét.

— Nézz rám... így... mondd, szeretsz?...

— Igen...

— Nagyon?

— Nagyon... ilyen nagyon...

Összececsókolta a férfit vadul, forrón, egy szerelmes, szeretni tudó asszony minden tüzeivel. Aladár nem állta sokáig az ostromot, most már ő csókolt, az asszony száját, nyakát, pongyolájából kibukó hófehér vállait és vadul furta be fejét puha mellei közé.

— Dita... Dita...

A budoárban lassan megfakult a fény, a butorok csillogása eltompult, a pamlag szinte nyújtódzkodott bele a meleg kis fészekbe, mintegy észrevétlenül szemet hunyva minden fölött, ami történt.

Az asszony megcsókolta Aladárt, két gömbölyű karjával átölelte a nyakát és halkan, szinte szégyenkezve sugta a fülébe:

— Vetkőzzünk le...

Aladár fölemelkedett, az asszony is és mosolygott.

— Ugye, nem nézel ide...

Aladár engedelmesen hátat fordított, az asszony gombolni kezdte mellén a pijamát. A ruhadarabok halkan, lágyan estek alá róla és teste, amint egyre ruhátlanabb lett, különös illatot terjesztett a kis budoárban, különös, buja illatot.

— Jaj Aladár... bezárta az előszobaaajtót?

A fiu türelmetlenül válaszolt:

— Be... be... de mondja, szabad már?...

— Jaj, még nem... ne... Aladár...

Aladár megfordult.

Az asszony lekuporodott hirtelen a pamlagra. Édes, csókos, telt teste ott feködött a maga nagyszerű meztelenségében, csak egy átlátzó, könnyű ingnadrágtól fedve, melynek apró gyöngyházgombjai úgy világítottak, mint valami ujjongó, teljesedést hirdető szent fény.

A férfi megtorpanva nézte egy ideig, azulán odarohant, ölébe kapta és úgy vitte a puha, párnás, illatos ágyba.

Az asszonyka lehunyta a szemét, testén átremegett a kéj, a kis gyöngyházgombok izzva foszforeszkáltak, amint a férfi izgatott kezei gigombolták őket.

— Dita...

— Aladár...

A férfi belenézett az asszony szemeibe.

Olyan szép egy nő, amikor szeret. Szemeiben ott remeg a különös, könnyes kéj, fátyolos nézésében gyönyörül, odaadás és hála a férfi iránt, aki ezt a gyönyört adja, ajkai vadul forrnak egymásba és közülük vonagló, bugó sziszegés száll a forró levegőbe, biborvörös arcára rajzolódik az asszonytestének minden tűzessége, minden kielégült kigyózása, betöltött vágya...

— Az enyém vagy...

— A tiéd... egészen...

A félhomály szürke selyemfátyollal takarta le a hófehér nászágyat...

V. FEJEZET.

A bérkocsi éles ivben az állomás elé kanyarodott és megállt. Mezei Kálmán sielve ugrott le a kocsiról, pénzt nyomott a kocsis markába, csomagját ezalatt már régen lekapta egy szemfüles hordár.

— Melyik vonatra tegyem, nagyságos ur?

Mezei szinte futva indult előre az indóház csarnoka felé, úgy szólt hátra:

— A bécsi gyorsra!

És idegesen kutatta tekintetével a jegypénztárt, a hordár azonban megállt kényelmesen és kezében hanyagul leengedte a csomagot.

— Ne tessék sietni, nagyságos ur, — szólt flegmatikusan és bizalmasan.

— Még van időm?

— Dehogy, hanem a bécsi gyors éppen az imént ment el, mielőtt tetszett volna jönni, — felelt az, vigyorogva huzva szét a szája szélét. (Folytatjuk.)

3 nap alatt eltüntető: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Hajsza a him után

— Lapunk részére írta: Lányi László. —

**Ez az írás az asszonyok örök harcát, szent küzdelmét
vázolja a férfiért, a zsákmányért — vagy talán a sze-
szélyért, mely minden asszony hű követője.**

I.

A csillagos éjen a kocsi bekar-nyarodott a ciprusfákkal ültetett uton és vágatva haladt a hosszú, fehér országuton, mindjobban eltávolodva a várostól. Félóra múlva állt csak meg a kocsi egy bizánci stílusú villa előtt. Egy női láb villant fel, térdig illatos szoknya suhogott, meztelen fehér combok szele érzett, majd egy finom lányláb jelent meg, a batiszt bugyit apró széle, egy darab a meztelen lány-combból. Két nő: egy asszony és egy leány, indult fel a villa lépcsőjén.

II.

A nyári éjszakában tüzek gyultak a kandallóban s a két nő a kandalló mellé állt: az asszony és a lány.

— Mária, — szólta a lány — talán le is feküdhelneünk?

Az asszony bólintott. Gyönyörű, telivér nő volt, sovár ajkakkal. A lány formás, izgató. A nő a megvetett ágyak elé lépett, fesztelenül lehullatta a ruhát, kombinéban maradt, majd bugyiban, sudár emlői kikeményedtek, ledobta a cipőket is, a harisnyákat.

A lány szemébe láng ült ki. Szűz lányok kíváncsi nézése, csodálva nézte az érett nő gyönyörű testét. Az észrevette, kissé elpirult és ránézett:

— Vetkezz le te is!

A lány kibújt a ruhából és ő is csak bugyiban maradt. A mellei még nem voltak oly fejlettek: kicsik és vörösek voltak, de kemények. A nyaka azonban telt. Az asszony megfogta a kis emlőket és összeszorította. A lány fájdalmasan feljajdult, de határozottan kéjt érzett.

Nemsokára ágyba kerültek és a lány hamar elaludt.

Az asszony testében felült a kéj. A leány fölé hajolt. Kikapcsolta a bucsit és letolta a szüzi testéről. A harisnyákat is letolta. A lány keményhúsú combja vadul elővillant. Az asszony rózsás comb-

jaival a combjaira feküdt, duzzadt ajkait a lány ajkára forrasztotta.

A lány álmában átfonta a szép-testü nőt.

III.

— Pakkolj! — szólta Olaf Göns — a csodásan, férfiasan szép birkozóbajnok. Tíz perc múlva elő is állt a fehér Mercedes-gépkocsi.

Nesztelenül suhant az éjszakában és Olaf lanyhán hátradült. Mintha valami szép élet felé rohanna — úgy tetszett neki — egy sima bőrű asszonnyal az oldalán. Távolból lassan feltűntek tul a ciprus-soron a villák és zöld ligetek.

Atléta teste keményen megfeszült, karjait széles nagy ívben tárta ki, mintha át akarta volna ölelni a világot, éjszakát, csillagot és életet.

Elhatározta, hogy tréningezni fog a reggelek csodás pirkadásában s a hosszú szürke éjszakák öln.

Behunyta a szemét és olyan volt, mint egy fáradt óriás.

IV.

A lány és az asszony kibujtak az ágyból. A lány fehér köpenyt vett fel, amit az asszony szerelmesen igazított még a forró emlőknél, ő maga pedig a habos bugyira zöld trikót huzott, mely duzzadó formáit kéjesen kiemelte. Szép, izmos kis lábai a csupasz hussal villogtak, amint lépkedett a harmatos, illatos, dus és színes fűvön.

Még hajnal volt és ők ketten egymáshoz bujva sétára indultak a kertbe a fényes napsugarakban. A park nagy és hosszú volt, a végén egy akáccsorról, melynek kábitó illata teljesen betöltötte a parkot. Ott megálltak, kíváncsian néztek a szomszédos villára. A park ott is tágas volt, de a közepén nagy négyszögű tér volt, melyem fűvel és tornaeszközökkel, melyeken a fényes napsugarak csillogtak és távolabb kis pavillon állott.

— Nézd! — kiáltott hirtelen a lány és a pavillon felé mutatott.

Mindketten odanéztek.

A pavillonban meztelen, csodálatos szép férfi jelent meg. Minden kis része izmos volt és kemény, kitérte a karjait s az izmok hatalmasan kifeszültek. Teljesen meztelen volt, olyan mint egy görög diszkoszvető, feszes combjain az izmok játékot űztek és vörös ajkain győztes mosoly lebegett. Rugalmas, lágy és hosszú léptekkel ment a tornaszerekig.

Karjai, mint az indók ropogtak s halálos, bravuros mozdulatokkal nyújtózkodott, állt és forgott a szerekben. Majd leereszkedett, messze ment a súly, a kerek diszkosz süvöltve repült ki a körből, az atléta meg, mint a cövek egy helyben maradt.

Aztán egy néger óriás jött le, illatos aromájú olajokkal végigkente a testét, mely kőoszlopnak látszott, valami bronz-émlék tetején. Ledörzsölte s a férfi merész, csodaszép arccal a fénylő napba nézett.

Az asszony teste kéjesen meg-rándult, ujjai vadul kuszta a leány combjai felé és buján bele-téptek, a lány csillogó szemekkel nézte a látványt és meztelen kar-ját az asszony vállaira kulcsolta, mohón lélegzetek, vérpiros, szép-ivü ajkuk mohón kinyílt, egymás-hoz dültek és remegtek.

A birkozóbajnok még pár bravuros izommunkát végzett, feszes hátsóteste megfordult a levegőben, aztán a pavillon felé indult.

Pazarul hulltak rája a langyos napsugarak.

V.

A két nő idegen lett egymáshoz, valahogy érezték, hogy ellenségek, közöttük áll a férfi, akit vágy-nak és szeretnek.

Érezték, hogy itt a küzdelem lesz a lényeg! Asszonyi fegyverekkel és asszony-ésszel a zsákmányért. Küzdelem egy érett asszony és egy fiatal lány között, az egyik a maga elvesztő érzéki szépségével és a kéjekben való jártasággal küzd, a másik a feslő szüziesség varázsával. Küzdelem jön itt; tudták! Egy örök, nagy és szép küzdelem, mely megmarad, mely örök, míg vágyó asszonyok valaha is élnek és élni fog-nak a világon.

Idegenek lettek.

Az asszony úgy képzelte a lányt, mint egy meztelen kis hetérát, rózsás üleppel, éhes szájjal, marcangoló akarattal.

A lány az asszonyt úgy képzelte el meztelen combokkal, érzéki szerelemrehívással, mint egy démont, aki combjaival férficombok közt fekszik és emlőivel furja a férfi széles mellét.

Hangtalanul, minden különösebb beszéd és vita nélkül elkezdődött a néma, szép küzdelem.

VI.

Olaf aznap vékony szegélyű, asszonyillatu levelet kapott:

„Ma délután várja önt
a Szomszédnője“

H. M.

Különösen nézte a kis jószagu levelet és nem nagyon értette, mi akar ez lenni? Felvilágosítást csak a szolgától tudott kapni, akik tudták, hogy a szomszédos villában két nő lakik.

Olaf az a férfi volt, aki a nőket kerülte, de, ha egyszer közelükbe jutott, elszedült és behódolt a bájaknak. Pillanatnyilag habozott, de aztán átment délután a villába.

Az asszony már reggel óta várta, megfürdött és kölnivel locsolta be a testét. A parfüm illata összeolvadt a női test illatával és oly részeg szagot adott, mint egy keleti buja virág nyílás idején. Parányi bugyit vett föl, a lábait pörén hagyta s vörös cipőcskét húzott rájuk, majd egy dióbarna pongyolát vett fel s csupasz karja fehér volt, vonagló, emésztő, mint a kigyó.

Mélyen néztek egymás szemébe.

Rendes és helyénvaló pár szót váltottak, majd a nő a parkba indult a férfivel.

A parkban gyönyörű fehér lovat vezetett egy lovász, az asszony negédesen felkiáltott:

— Na, legalább bemutatnám a művészetemet.

A férfi hihetetlenül csóválta a fejét. Az asszony jó lóvas volt, régebben az őszi vadászaton, mikor messze harsant az öblös vadászkürt és vörös frakkos vadászok vágatva rohantak a zöldes erdőkön át, zajosan ünneptek a királyi nőt. De akkor szabályos vadászöltönyben volt és most...

De nem törődött semmivel.

Rugalmasan a nyeregbe ugrott s férfiasan helyezkedett el. A ló

felágaskodott, a nő testéről hátracsuszott a pongyola, vakító, szép combja előbugyant fel a kis nadrágig, amint combjaival átfonta a ló derekát, az emlői kiszöktek, haját a szél összekuszálta.

A nő hátravetette fejét s a ló vad szilajsággal nekiirámlott. Percek mulva tért csak vissza. A nő teste remegett s győztesen leugrott.

— Nos?!

Ruhája surolta a férfi combját s amint félig feléje hajolt, kéjes lehelete annak arcába csapott.

A szép póre karok incselkedve, puhán iveltek.

Igaza volt, felelt a férfi, — asszonyom ön jó lovas!

Az első küzdelmet a férfiert az asszony elvesztette, de még egyszer megpróbálta.

Ejjel a holdfénynél, amikor a meztelen férfi tornászott, vörös köpenyben eléje lépett.

Széttárta köpenyét és gömbölyű testét sováran feléje nyújtotta, végigvágódott előtte.

A férfi nem kívánta így és ennyire beteljesülten. Izgalom, fedett kéj sarkalta volna csak. Az asszony mohón préselte ülepét a férfi lábaihoz, de az betakarta a nő tüzes testét a lehullott köpenyvel:

— Asszonyom, keljen fel!

VII.

Másnap újabb levelet kapott Olaf:

„Várom!...“

A lány irta. Gömbölyűek, szépek voltak a betűk, mint magának a lánynak a combja és szép, forró teste.

„Várom!...“

Hivott, és mégis tartózkodott ez a szó.

Szemérmes volt, huzódózó, de titkon akaró.

„Várom!...“

Várás volt, tele első vággyal és akarással.

VIII.

A lány könnyedén elpirult, Olaf szintén. Naiv és kíváncsi volt a lány szeme. Olyan színű, mint a rozs. Aztán elnevettek magukat, mert hisz oly fiatalok voltak, szépek és egészségesek mindketten.

A parkban sétáltak végig és a lánynak ötlete támadt.

— Mutassa meg a tornaszereit.

— Jó, — nevetett a férfi, — ez

a fal itt ugyanis alacsony, fussunk és másszunk át rajta.

Egy kétméteres fal állott pár száz lépésre tőlük a zöld fáknál, azontul következett a férfi villája.

Mint játékos, ábrándkergező gyerekek, futni keztek a puha gyepen.

A lány valahogy elbukott, előre esett, a szoknya fölcuszott kissé a gömbölyű combokról, a formás lányhátsó s a csipkés, habos bugyi és az ingerlő hus kilátszott.

Pirulva állt fel.

Olaf szintén piros volt, ez a kis diszkréttség felizgatta.

Pirulva álltak egy darabig, aztán újra futni kezdtek.

Elérték a falat és átvették magukat a fal tetejére. Olaf izmos lendülettel leugrott, de a lány ott maradt, szoknyáját fölfújta a szél, a harisnyacsat kilátszott, a fekete harisnya a combokon fölfelé vezetett. Pikáns volt.

Olaf szédülten vette le és mindketten a földre estek.

Olaf kikapcsolta a lány bluzát és a kis emlőkbe csókolt, keze a kéjes völgyön végigcsuszott s letolta a kis bugyit. Ott feküdt a lány. Teljes meztelen s vad kéjjel tárta szét lábait és kéjesen dobta magára magát.

Kéjbe és csókba fürödve — győzött! Pihegő teste még kért, elfultan, könnyörögve, lihegve.

IX.

Azon az éjen a lányon könnyű kék hálókabát volt, vergődött álmában és lecsuszott az ágyról, kibujt meztelen testtel s az asszony hozzámert. Rajta is csak egy ing volt, az érett ülep kéjesen kiformalódott az izmos derék hajlásánál. Lehasította ingét és meztelenül a lány mellé feküdt, szép lábai rápréselődtek, a kemény mellek egymásba fonódtak.

És a lány szerelmesen átölelte, magasradobta miközben bágyadlan süttogta:

— Olaf, Olaf...

Az asszony megtudta: le volt győzve. Felállt és az ablakhoz lépett.

Holdfény szitált kint és beszórt meztelen, diadalmas alakját, mely nemesen királynői volt, de arca szomorúan bámult bele a végtelen és pusztá éjszakába...

(Vége.)

Tiba János

uri szabó, III. Holló ucca 15
készíti a legújabb diva'u férfiruhákat,
felöltőket, legszolidabb árak mellett.
Javításokat soron kívüli elintézés. 37

Eberling & Comp

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

**Lakatos, vízvezeték szerelők és
autógénhegesztés.**

Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat. Szolid árak. 39

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Zikeli

modern cimfestő
IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.
Modern cimtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Bathányi uccasarak.

**Vízvezeték !
Villanszerelés !**

Speciál esztergamunkák
Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Pratii Győrfy Testvérek

Műbu orasztalok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

Zománc edények

vasgerendák, épületvasalások,
rudvasak nagyban és kicsinyben

Jäger József és Péter

cégnél

TIMIȘOARA, IV. Hunyadi ut
Telefon: 3-26 38

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Jól járó
órák!

Óra javi-
tások
pontosan
és meg-
bizhatóan

Gács
Ferenc

óránál
Timișoara

Erzsébetváros, Királytér 12

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

Majthényi Károly

Telefon 11 29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Besseneyi u 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési mun-
kákat szolid árak mellett. 37

Krämer Sebestyén

Besseneyi u 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési mun-
kákat szolid árak mellett. 37

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Dispozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

Granatir Traján

Kelmefestő és vegytisztító üzlete
Timișoara III. Kiáry u. 101 sz.
Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Karl uriszabósága

I. Palánka u. 3 sz.

Készít bármilyen fasonu ruhákat a
legkényesebb izléseknek megfelelően,
szolid árak mellett. 32

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányze-
nekár hangversenyez.

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

tutorüzletében, II. Mérég-utca 4 szám

Vizumokat és más meg-
bízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTON BOY

Timișoara — Telefon 75

Plesko Pavel

lakatos és vízvezetékyszerelő
Timișoara III. Hunyadi ut 86. sz.
Vállal minden e szakmába vágó munkákat
szolid árak mellett. 35
Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindenemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28.10

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárváros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely faconban a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

V. évf. 26 sz. Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfénning

Tipografia UNION „Káviar“ könyvnyomdája. Lugoj

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Lugoson: a „Cultura“ és Nemes K.
könyvkereskedésekben, valamint a
vasuti hírlapárusítónál.

Sánta István

uri és női cipész

Gyárváros, Bárány-ucca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után.

40 Javításokat soron kívül elintéz

„Schwaszta“

cipők

42

elsőrendűek és tartósak

II., Csáky utca 8. - Bejárat D. zsa u.

Száva Vémits

asztalos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható

Gyárváros, Tigris utca 25. 36.

Fassbinder Lajos

Uriszabó,

43

Temesvár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a
legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szolid árak!

Kubitz Frigyes

kárpitos és díszítőműhelye
Gyárváros, Három király u. 18 sz.
alatt.

43 Vállalok mindenemű kárpitosmunkát, va-
lamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Legszebb divatcipők

Bőripari Munkások cipőüzletében,

34

Munkás-Orthon
(Parkszanatórium mellett) Timișoara, készülnek. Pontos munka!

„SÁRGARIGO“

Legkellemesebb kirándulólhely! Erzsébet-
városi szőlőkben, a 3-as villamos végál-
omásánál. — A Niemetz-fasor végén! — 38

Hideg és meleg ételek, állandóan a
legizletesebb menü, pompás fajborok,
polgári árak, figyelmes kiszolgálás.

Ádám Mátyás vendéglős

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, rend-
kívül olcsón szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.

**Lehrner Géza órák és
ékszerész**
II. Str. Dacilor 29
Dusan felszerelt raktár!
Javítások jótállás mellett. 20

